

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — DECEMBRIE 2001

Curierul Adventist

6 2001 Rapoarte — Perspective 2002

13 Noi putem schimba profețiile

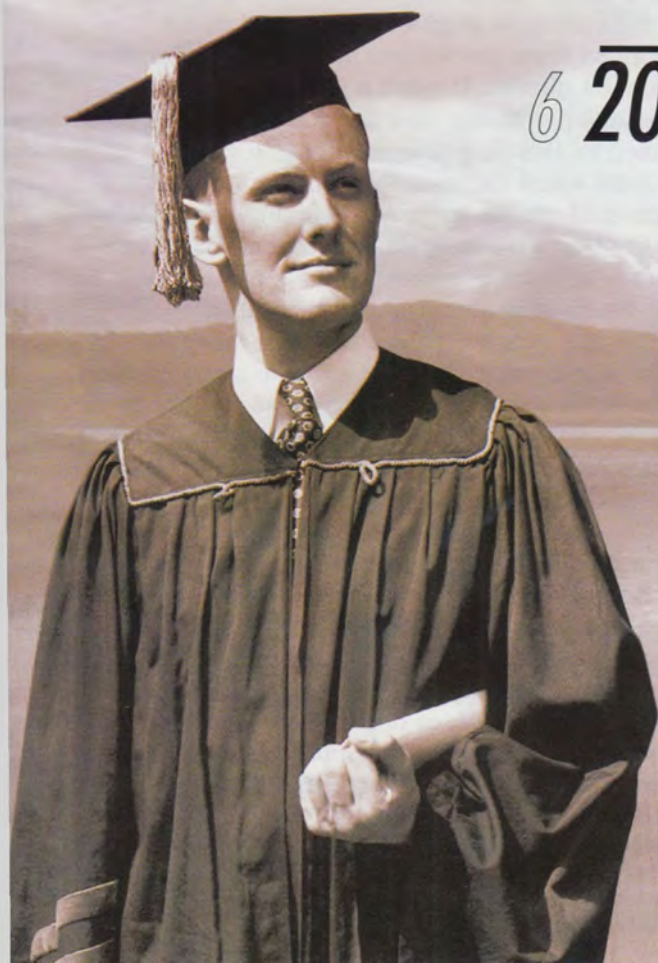
15 „Cuvântul S-a făcut trup”

18 Copilul și ieslea

21 Pastorul — judecător al dreptății

23 Prietenii Împăratului

26 Urmările îndoielii

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Foray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Valeriu Petrescu

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACTIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viora
și Sunătoare, Adresa str. Valeriu
Brumăreanu 99, nr. 16, 060000

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVIII nr. 12

Ca Domn al păcii

Planul de răscumpărare a fost făcut ca să le aducă unitate și pace oamenilor. Lumea era în război cu Legea lui Iehova; păcătoșii erau vrăjmași ai Creatorului lor; Isus a venit să facă propuneri de pace. La timpul stabilit, îngerii au fost împuterniciți să anunțe nașterea Sa și să-și exprime bucuria pentru mântuirea singurei oi pierdute, a lumii căzute.

Păstorilor care păzeau turmele, le-a fost adusă solia: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!” (Luca 2,10-14).

Cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Domnul Hristos le-a încredințat ucenicilor Lui o moștenire a păcii: „Vă las pacea”, a spus El; „vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte” (Ioan 14,27). Această pace nu este pacea care vine prin conformarea cu lumea. Este o pace interioară, mai degrabă decât exterioară. Afară vor fi războaie și lupte, din cauza împotrivirii vrăjmașilor declarați și a răcelii și suspiciunii celor care spun că sunt prieteni. Pacea lui Hristos nu urmează să alunge dezbinarea, ci să rămână în mijlocul certurilor și al dezbinării.

Deși purta titlul de Domn al păcii, Hristos a spus despre Sine: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia” (Mat. 10,34). Prin aceste cuvinte, El nu a vrut să spună că venirea Sa urma să producă discordie și ceartă între urmașii Săi. El a dorit să arate efectul pe care învățătura Sa urma să-l aibă asupra minților diferite. O parte a familiei umane avea să-L primească; cealaltă parte avea să treacă de partea lui Satana și să se împotrivescă lui Hristos și tuturor urmașilor Lui.

Domnul păcii, El era totuși cauza dezbinării. El, care a venit să proclame vești bune și să creeze speranță și bucurie în inimile copiilor oamenilor, a deschis o controversă care arde adânc și trezește o mânie intensă în inima omenească. Și i-a avertizat pe urmașii Săi: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16,33)...

Cei care iubesc pe Isus și pe cei pentru care El a murit vor urmări lucrurile care duc la pace. Dar trebuie să fie atenți ca nu cumva, în eforturile lor de a preveni discordia, ei să renunțe la adevăr; ca nu cumva, evitând dezbinarea, ei să sacrifice principiul. Adevărata fraternitate nu poate fi păstrată niciodată prin compromis, prin renunțarea la principii... Pacea și armonia care sunt obținute prin renunțări reciproce, pentru a evita orice deosebire de vederi, nu sunt demne de numele lor. În lucruri care privesc sentimentele dintre un om și altul, uneori trebuie să fie făcute concesii; dar niciodată nu trebuie să fie sacrificată o singură iotă dintr-un principiu ca să se ajungă la armonie.

Dumnezeu trece în revistă toate cuvintele și faptele noastre; și, dacă vrem să stăm în picioare la judecată, ca unii care am făcut tot ce am putut ca să exercităm o influență corectă asupra semenilor noștri, trebuie să răsplătim cu fapte de bunătate greșelile și faptele făcute cu intenții rele. Hristos este modelul nostru; noi trebuie să-L urmăm.

Ellen White, Advent Review and Sabbath Herald, 16 ianuarie 1900

Nici profeții n-au fost infailibili

Aron Moldovan

Eu cred în doctrina biblică a desăvârșirii creștine. Dar această doctrină nu învață că omul poate deveni infailibil în cunoaștere sau în comportament. Nici chiar scriitorii inspirați nu erau perfecți în aceste privințe. „Numai Dumnezeu este infailibil”, declara răspicat Ellen White în 1895. Nu toți profeții au avut eșecuri răsunătoare pe plan moral, cum a fost cazul lui David și al lui Solomon sau, și mai rău, al lui Balaam, care s-a despărțit cu totul de Dumnezeu, murind în stare de răzvrătire. Dar toți au fost limitați în cunoștințele lor și în capacitatea de comunicare a revelațiilor primite, fie că ne referim la scriitorii canonici din Vechiul și din Noul Testament, fie că o avem în vedere pe Ellen White.

Ideea că profeții aveau o cunoaștere perfectă a realității nu se întemeiază pe un studiu temeinic al Sfințitelor Scripturi, ci este una dintre prejudecățile dragi nouă, care ne inspiră mai multă siguranță. Dar siguranța trebuie să fie întemeiată întotdeauna pe adevăr. În concepția amintită, există pericolul ca, atunci când nu poate armoniza cele descoperite în Biblie printr-un studiu onest și aprofundat cu imaginea pe care o are despre profeți, persoana respectivă să respingă și adevărul transmis prin profeți, împreună cu prejudecata demascată. Este necesar să ne însușim temeinic ideea că adevărul nu are de pierdut printr-o examinare atentă, riguroasă, motivată de iubire. Cazurile următoare arată clar că profeții erau limitați în cunoaștere și aveau slăbiciuni și uneori greșeli de comportament.

Iov nu știa că, dincolo de perdeaua care desparte lumea văzută de cea nevăzută, se aflau forțe ale binelui și răului aflate în luptă și că adevărul privitor la caracterul lui Dumnezeu nu putea fi cunoscut decât prin suferință. Limita cunoașterii sale l-a făcut să pună la îndoială dreptatea lui Dumnezeu în felul în care S-a comportat față de el (vezi Iov cap. 1 și 2). Profetul Ieremia nu putea să armonizeze dreptatea lui Dumnezeu cu toleranța Sa față de cei răi. „Pentru ce propășește calea celor răi”, întreba el, „și toți mișei trăiesc în pace?” (Ier. 12,1). Daniel, omul „preaiubit și scump” (Dan. 9,23), nu a înțeles semnificația unor pasaje din propriile sale profeții. El declara: „Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: 'Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?’ El a răspuns: 'Du-te, Daniele. Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului... tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de

moștenire, la sfârșitul zilelor” (Dan. 12,8-9.13). Nici chiar Ioan Botezătorul n-a înțeles natura împărăției pe care Isus Hristos a venit s-o întemeieze. Ca urmare, el a trecut prin momente de adâncă descurajare (vezi Mat. 11,2-11), la fel ca Ilie, strălucitul său predecesor (vezi 1 Împ. 19,2-4). Nu ne vine să credem, dar realitatea se impune. Însuși apostolul Petru, care, prin predica sa din Ziua Cincizecimii, a condus mii de oameni la decizia de a-L urma pe Isus cel înviat, n-a înțeles decât mulți ani mai târziu „că Dumnezeu nu este părtinitor” (Fapte 10,34). El nutrise aceleași prejudecăți naționale de superioritate față de restul lumii ca ale fraților săi iudei (vezi Fapte 11,1-2).

Întrucât Dumnezeu Se descoperă oamenilor în mod progresiv, toți profeții au avut limitele lor de înțelegere cu privire la adevăr, fie că este vorba despre caracterul lui Dumnezeu, fie că este vorba despre celelalte adevăruri revelate. Uneori, lipsa de înțelegere le era imputabilă datorită neglijenței lor în primirea infor-

mațiilor comunicate (așa cum a fost cazul ucenicilor lui Isus la răstignirea Lui). Dar, oricare ar fi fost cauza, limitele profeților nu invalidează mesajul comunicat prin ei și nu îndreptătesc neglijarea lui. Pentru că ei nu și-au prezentat ideile lor, ci „au vorbit de la Dumnezeu, mână de Duhul Sfânt” (2 Petru 1,21). Profeții au făcut din descoperirile lor „finta cercetărilor și căutării lor stăruitoare” (1 Petru 1,10.11).

La fel ca profeții Bibliei, Ellen White a avut slăbiciuni, precum și erori de natură teologică și practică, pe care le-a eliminat treptat. Ea n-a înțeles de la început doctrina Sfintei Treimi, divinitatea deplină a lui Isus Hristos, personalitatea Duhului Sfânt; nu a cunoscut legile sănătății și n-a înțeles misiunea bisericii. Însă, fapt demn de menționat, în scrierile ei nu sunt combătute aceste adevăruri, iar atunci când le-a cunoscut, ea le-a propagat și le-a apărut cu energie și pasiune. Cei care au cunoscut-o știu că onestitatea și caracterul ei au fost remarcabile, iar modestia și devotamentul ei pentru cauza lui Dumnezeu erau excepționale.

Este necesar să fim realiști în cunoașterea profeților, ca să nu le pretindem mai mult decât le-a cerut Dumnezeu, care i-a chemat; dar, în același timp, să ne încredem în Dumnezeu și în proorocii Lui (vezi 2 Cron. 20, 20) și să ne conformăm învățăturii lor, pentru ca astfel să cunoaștem adevărul, și adevărul să ne redea libertatea (vezi Ioan 8,32). Căci adevărul nu-și are originea în profeți, ci în Dumnezeu, care i-a inspirat.

CUPRINS

Editorial

Un an încărcat de evenimente

2001 Rapoarte – Perspective 2002

Noi putem schimba profețiile

„Cuvântul S-a făcut trup”

Copilul și ieslea

Pastorul – judecător al dreptății

Prietenii Împăratului

Urmările îndoielii

Știri

La odihnă

O metodă eficientă

Când începusem să frecventez Biserica Adventistă, pastorul care ne făcuse invitația la una dintre comunitățile pe care le păstorea, la a doua sau a treia vizită, ne-a adus două „volume” de *Curierul Adventist*, legate pe câte cinci ani. Cum, pentru acel început, lectura lor mi se părea mai ușoară decât cea a Bibliei, căutam să-mi fac rost de timp cât mai mult pentru citirea lor. La o lună sau două, pastorul ne aducea alte două volume; aceasta, până când am intrat în rândul celor abonați. Așa am cunoscut activitatea Bisericii Adventiste pe parcursul a zece ani. Chiar și numai lectura acestor reviste m-a ajutat să-mi fac o imagine despre „cât de bogați sunt oamenii aceștia”. Cum fiecare articol se axa pe citate din Biblie, interesul pentru studiul ei a început să crească.

Țin minte că, pe o perioadă mai mare de timp, a fost luată în studiu Epistola către Evrei. Și astăzi ne-ar înviora, de exemplu, un articol pe marginea capitolelor 7 și 8 din Romani.

Astăzi, după câțiva ani, prin reluarea citirii Bibliei la fiecare început de an, mi-am dat seama că îmbogățirea nu vine peste noapte, ci pagină cu pagină.

Totuși, ca posesori ai acestor comori, suntem înștiințați de o mare deficiență: „... și nu știi că ești... sărac, orb și gol...” (Apoc. 3,17). Despre noi să fie vorba sau despre alții? Poate că în aceeași dilemă se afla și Ioan Botezătorul, când i-a trimis pe ucenicii săi cu întrebarea: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Mat. 11,3)

În câteva articole din *Curierul Adventist*, pe parcursul mai multor luni, ne-au fost reamintite metode și recomandări date prin inspirație divină, pentru ca bucuria noastră să fie deplină chiar și pentru viața aceasta vremelnică: cum, ce și când să mâncăm și să

bem; cum și cât să muncim; cum și când să ne odihnim; cum să ne îmbrăcăm; cum să ne purtăm în locașul de închinare; cum să trăim în relațiile cu semenii; cum să ne tratăm unii pe alții; cum să ne purtăm în familie etc.

Parafrazându-l pe apostolul Pavel, am putea concluziona: „Întrucât atârnă de noi, să trăim în armonie cu toate acestea” (vezi Rom. 12,18).

Avem nevoie de echilibru în tot ceea ce facem, iar acesta nu constă în iscusința sau în puterea noastră, ci în forța pe care o primim de sus, plecați pe genunchi în rugăciune.

„Căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

Eugenia Bubău, Tg. Mureș

Colectivul de redacție al Curierului Adventist adresează tuturor cititorilor săi, pentru anul 2002, cele mai bune urări de sănătate, binecuvântări cerești și împliniri spirituale, împreună cu ne tradiționalul „Să trăiți veșnic în fericire!”

Mulțumim din inimă tuturor celor ce ne-au trimis scrisori și alte materiale pentru Curier, indiferent dacă au fost sau nu publicate până acum. Vă încurajăm să continuați să ne scrieți cu îndrăzneală, chiar dacă veți semnală aspecte negative din activitatea noastră sau veți critica materiale publicate în revistă. Credem în valoarea criticii constructive.

Vă rugăm și pe cei ce nu ne-ați scris până acum să o faceți în viitor. Prețuim foarte mult contribuția dv. la îmbunătățirea calității publicației noastre oficiale, revistă care se dorește o reflectare a vieții bisericii din România.

Încurajăm pe toți membrii Bisericii Adventiste și pe oricare alți cititori, doritori să cunoască această biserică, să se aboneze la revista Curierul Adventist, pe care ne-o dorim cât mai aproape de așteptările dv. și de voia lui Dumnezeu.

Cu toată dragostea – Redacția

Un an încărcat de evenimente

Adrian Bocăneanu

„Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.” (Efes. 1,17,18)

Ultimele luni ale anului 2001 nu au fost lipsite de evenimente, și încerc să trec în revistă câteva dintre acestea:

Cele șase conferințe au avut adunările generale, având ca rezultat o combinație de schimbare și continuitate în conducere.

Birourile uniunii s-au mutat în clădirea nouă și foarte prielnică unei activități mai bune.

La Stupini, renovarea clădirii care va fi folosită pentru formarea evangheliștilor cu literatură se apropie de încheiere.

Au fost lansate cursurile Institutului Internațional de Slujire Creștină; congresele Școala de Sabat/Lucrarea Personală s-au desfășurat în relație cu cantonamentele pastorale, ca un pas deliberat către unirea în misiune a forțelor laice și pastorale.

Două dintre cele mai importante instituții ale uniunii noastre, Institutul Teologic și Casa de Editură, au o conducere nouă.

Radio Vocea Speranței a continuat să-și extindă prezența, atât prin noi stații proprii care au primit licență (Brașov și Cluj-Napoca), cât și prin contract cu diferite alte stații, inclusiv unele în limba maghiară.

Noul centru de producție video al bisericii, cu sediul în clădirea uniunii, produce atât pentru interiorul bisericii (buletinul video Aproape Acasă, care ajunge în cca jumătate dintre bisericile noastre), cât și pentru diferite stații de televiziune.

Departamentul pentru relații publice și libertate religioasă a organizat un șir întreg de seminarii regionale despre libertatea religioasă, cu o participare internațională și locală foarte importantă.

Este în plină desfășurare un nou ciclu de formare pentru educatori în domeniul vieții de familie, după programa alcătuită de Conferința Generală.

În urma extinderii majore a activităților Institutului de Studii Biblice prin Corespondență, conferințele au preluat responsabilitatea pentru teritoriul propriu.

O biserică a fost vandalizată și un număr de pastori și membri au fost victime ale agresiunilor și intimidărilor în incidente separate.

Peste douăzeci de tineri pastori au fost hirotoniți.

Mai multe biserici române din diaspora sunt acum servite de pastori puși la dispoziție de uniunea noastră pe bază de contract (Italia, Israel și Chicago, pe lângă

Madrid și Paris).

Într-o operațiune comună cu ADRA, peste 30 de echipe de tineri au mers să servească nevoilor locale, creând o imagine excepțională pentru adventism în locuri în care eram necunoscuți.

Surorile noastre oferă mii de exemplare ale cărții *Hristos, Lumina lumii* unor femei de seamă.

Evangheliștii cu literatură sunt mai bine integrați în ansamblul activităților evanghelistice ale bisericilor locale, care își iau mai în serios rolul de centru al întregii lucrări misionare.

Departamentul Comunicații produce buletinul de informații în ediții săptămânale și lunare.

Evenimentele Expo Sănătate, organizate de Departamentul Sănătate, de CARD și de bisericile locale, atrag mii și mii de participanți.

Asociațiile locale AMiCUS sunt mai active decât oricând în mărturie creștină în campusuri.

Bisericile locale și districtele sunt din ce în ce mai conștiente de răspunderea pe care o au pentru teritoriile din jur, arătând că este timpul pentru o mișcare viguroasă de plantare de biserici.

După negocieri îndelungate, a fost încheiat un acord foarte important de cooperare cu Editura Uniunii Maghiare, pentru a asigura literatura de limbă maghiară.

Mai mulți pastori tineri au hotărât să părăsească țara pentru a studia în străinătate, mărind astfel un număr care era deja prea mare.

Au fost deschise primele Școli Biblice de Vacanță și Școala de limbi.

Au fost construite și inaugurate zeci de biserici, fiecare dintre ele reprezentând eforturi și sacrificii uriașe.

Chiar în aceste zile, peste două sute de biserici urmăresc în direct programul Hristos 2001 și aproximativ același număr îl utilizează pe casete.

Dincolo de acest șir amețitor de evenimente – care nu este nici pe departe complet –, este mult mai dificil să evaluăm calitatea vieții creștine a membrilor noștri, slujirea pastorilor și conducătorilor, influența noastră asupra lumii. Efectele se vor vedea în viitor, în răspunsul copiilor noștri față de Domnul, în încrederea cu care semenii noștri vor primi mărturia noastră.

Stăm sub povara unei lucrări neterminate, atât înăuntrul nostru, cât și în lume. De un timp, un pasaj din scrierile lui Ellen White mi-a captivat atenția. El sună incredibil de contemporan – la urma urmei, avem de-a face cu darul profetic, nu este așa? Aș dori să vă împărtășesc acest pasaj:

„Planuri bine concepute să fie prezentate pe larg în fața tuturor celor care sunt interesați și să ne asigurăm că acestea

Continuare la pagina 12

1. Ce evenimente deosebite s-au consumat în domeniul dv. de activitate în primul an (2001) al celui de-al treilea mileniu? 2. Ce planuri aveți pentru anul 2002? 3. Ce gânduri, dorințe sau frământări doriți să împărtășiți bisericii, pentru a contribui la un viitor mai bun în țara noastră, pe tărâm spiritual și misionar?

Conferința Banat

1. Anul evanghelistic care a trecut și deja este istorie s-a desfășurat sub genericul „Exod 2001”. Am reușit să ne apropiem mai mult de Casă, „ieșind” din desigurile labirintice ale acestei lumi? În primele 10 luni ale anului 2001, în cele 5 județe ale Conferinței Banat, în cele 119 biserici locale și la conferință, s-au desfășurat o multitudine de evenimente, dintre care voi puncta câteva: • Adunarea Generală a Conferinței, după care comitetul executiv, preluând direcțiile concrete de slujire în acest mandat, a stabilit linia de mers: „continuitate, stabilitate, dezvoltare” • Adoptarea documentului „Misiunea Globală” • Record de zece pastori hirotoniți într-o singură ocazie (Narcis Ardelean, Marcel Asanache, Emil Banga, Teofil Brânzan, Petru Hărdăluș, Abel Istoc, Dragoș Mușat, Kasza Gyula Naghy, Ioan Sturz și Teodor Trif) • Organizarea a două noi biserici locale: Sînandrei (Timiș) și Timișoara IV • Inaugurarea bisericilor din Sînandrei (Timiș) și Anina (Caraș-Severin) • Angajarea a doi absolvenți ai Institutului Teologic: Mercea Lucian și Otlăcan Laurențiu • Reorganizarea unor districte pentru o slujire mai eficientă și mișcări de personal în jumătate dintre districtele conferinței • Buletinul informativ al conferinței, „Info Banat”, înștiințează biserica despre tot ce se întâmplă în fiecare lună • Din 19 ianuarie, Conferința Banat are o pagină de web pe internet, la adresa: <http://www.intercer.org/conbanat> • Deschiderea grădiniței adventiste „Betania” la Timișoara • Emisiune adventistă în fiecare săptămână la un post local de TV din Timișoara • Festivaluri ale familiei la Pui (Hunedoara) și Apatuș (Arad) • Festivaluri de tineret „Iosif 2001” la Arad, Șepreuș (Arad) și Ponor (Hunedoara) • Congresul Școlii de Sabat de la Timișoara • Festival Național de Fanfare la Hunedoara • Festival de orchestre pe conferință la Macea (Arad) • Școala Misionară de Colportaj la Timișoara, Oradea și Beiuș • Demararea programului „Sola Scriptura”, prin împărțirea formularelor de înscriere • Faza națională a olimpiadei de religie, la care s-au calificat 40 de copii din conferință • Seminar de dezvoltare profesională pentru pastori și clerici cu participarea Conferinței Generale și a Diviziunii, la Timișoara • Conferința Biblică de la Arad, cu tema „Profeția biblică” • Întâlniri trimestriale cu slujbașii pe centre misionare • Seminar „Maranatha” la Timișoara, cu Samuele Monnier • Vizita în conferința noastră a pastorului Jere Patzer, vorbitorul la programul „Hristos 2001”, a impulsat desfășurarea acestui program prin înscrierea a 41 de localități • Activitatea studenților din AMiCUS a fost puternic revigorată • Alegerile din bisericile locale au demonstrat, în general, că ne-am maturizat și că am înțeles ce înseamnă să fii chemat la slujire • Programul de reînviore spirituală din octombrie a creat premisele pentru o lucrare binecuvântată în continuare.

2. În anul 2002 dorim ca Duhul Sfânt să lucreze prin membrii bisericii noastre, pentru ca ceea ce planuim să se și realizeze. Am putea enumera câteva direcții de activitate planificate pentru această perioadă: • Nu întâmplător, în anul 2002, biserica noastră va avea în vedere în mod special subiectul închinării; punctul incendiar în Marea Luptă este chiar închinarea, deci se impune ca viața noastră spirituală să fie reordonată după jaloarele adevăratei închinări. • După ce am depășit perioada reorganizării bisericilor locale, atenția ne va fi îndreptată în mod deosebit asupra misiunii. „Galileanul 2002” să fie programul spre care să ne îndreptăm cea mai mare parte a efortului evanghelistic. Pătrunderea în zone noi constituie un imperativ al Misiunii Globale; posibilitățile celor 30 de misionari, și nu numai, trebuie utilizate la maximum. Colaborarea interdepartamentală este șansa reușitei programelor. • Întărirea rolului echipei pastorale (pastori, misionari, colportori) • Revigorarea bisericilor mici, în pericol de a fi desființate • Pastorul să devină o personalitate publică în comunitatea locală, seminariile de libertate religioasă să prezinte obstea bisericii ca fiind implicată și preocupată de problemele comunității locale • În activitatea cu tineretul, schimbarea accentului de la acțiuni festive spre servire (programe TinSerV) • Promovarea stilului de viață adventist (expoziții de sănătate, seminarii, dezbateri) • Programele de instruire prin intermediul Institutului Internațional de Slujire Creștină (IISC) să asigure formarea și echiparea slujbașilor bisericilor locale • „Sola Scriptura”, o școală la îndemâna prietenilor și cunoșcutilor noștri • Reînnoirea licenței de emisie pentru RVS Timișoara și închirierea de spații de emisie în alte orașe • Terminarea unor lucrări de construcții și reparații ce stagnează de multă vreme.

3. Vremurile pe care le trăim sunt de o solemnitate deosebită. Evenimentele din jurul nostru încă nu ne-au trezit pe toți la o lucrare deplină, interioară și exterioară. Duhul Sfânt va încheia lucrarea în curând. Vom fi și noi instrumente sfințite și folosite de Cer pentru încheierea lucrării? Mă gândesc mult la ceea ce spune serva Domnului: „O înviore a adevăratei evlavii este una dintre cele mai urgente nevoi ale noastre. Căutarea ei ar trebui să fie prima noastră lucrare. Sunt necesare eforturi stăruitoare pentru a primi binecuvântarea Domnului, nu pentru că El nu ar fi binevoitor să o ofere, ci pentru că noi nu suntem pregătiți să o primim”. Când aceasta se va realiza, nu vom mai avea dificultăți în așezarea priorităților în viața personală sau în programele bisericii, iar majoritatea membrilor bisericilor noastre nu vor fi mulțumiți doar să „consume” binecuvântările Sabatului, ci vor oferi binecuvântările Golgotei în același spirit caracteristic Celui care S-a jertfit pentru noi.

Pavel Memete, președintele Conferinței Banat

Conferința Moldova

1. Dumnezeu revărsă acum belșug de har pentru mântuirea noastră și a semenilor noștri. Iminența revenirii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos este generos anticipată de evenimentele anului care aproape s-a scurs, dar și de activitatea bisericii, care se dovedește tot mai efervescentă. Convingerea lucrată de Duhul Sfânt că suntem aproape acasă ne mobilizează. „Domnul va încheia pe deplin și repede pe pământ lucrarea Lui.” „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștire.” „Dumnezeu vine... Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui” (Rom. 9,28; Zah. 4,6; Ps. 110,3; Hab. 3,4).

Înnouarea legământului cu Domnul. Programul „Ploaia târzie” a fost binevenit și s-a dovedit a fi o mare binecuvântare, o ocazie de har pentru fiecare membru, pentru reînnoire și reformă.

Alegerile în comunități. În toate comunitățile, cu excepția a trei sau patru, alegerile s-au desfășurat într-un climat bun, chiar peste așteptări, într-o atmosferă de rugăciune și de profundă spiritualitate.

„Isus 2001”. După programul de reînnoire și consacrare, 110 comunități dintre cele 216 din Conferința Moldova s-au decis să participe la acest program evanghelistic, transmis prin satelit. Evenimentele cruciale, cu tremurătoare, din ultimele luni au trezit interesul. Dar, dincolo de acestea, și vizita în conferința noastră a fratelui Jere Patzer cu echipa lui a fost determinantă. Frații s-au angajat. Domnul a lucrat potrivit credinței noastre.

Evanghelizări publice. Anul care a trecut se remarcă în primul rând prin implicarea pastorilor noștri în numeroase evanghelizări publice și prin motivarea membrilor laici pentru extinderea lucrării. Au încheiat legământul cu Domnul prin botez 620 de persoane. Membrii laici i-au preluat pe cei nou-veniți în grupe mici, integrale, pentru a-i încuraja și consolida în adevărurile Sfintelor Scripturi. Acest fapt face ca plecarea masivă în străinătate a membrilor activi să fie compensată.

Am demarat un program de asistență spirituală a bisericilor mici prin „revigorarea predicării”. Acest program are în vedere încurajarea participării la serviciile divine, formarea unei noi generații de predicatori laici și extinderea și consolidarea lucrării misionare în zonele cu prezență adventistă slabă.

Proiectele de evanghelizare la nivelul districtului misionar au început să dezvolte din nou spiritul de echipă al pastorilor. Întregul teritoriu cu zone albe al Conferinței Moldova a fost repartizat bisericilor locale, care vor avea responsabilitatea misionară în aceste zone.

Consacrări de pastori. Frații Marius Munteanu, Ionel Mardare și Ilie Panaite, Iași, și frații Ștefan Ropotică, Robert Iosub și Emanuel Pițurlea, la Bacău, împreună cu familiile lor, au fost hirotoniți ca pastori.

Inaugurări. Pe întreg cuprinsul Conferinței Moldova, în acest an s-a lucrat cu multă râvnă și dăruire la deschiderea

de noi șantiere, la continuarea celor existente și la finalizarea lucrărilor la douăsprezece case de rugăciune: Suceava, Burdujeni, Măritei (Suceava), Botoșani 2, Vlădeni și Lisna (Botoșani), Bicăz, Piatra Șoimului și Tupilați (Neamț), Borosoaia (Iași), Albești, Duda Epureni (Vaslui) și București (Galați). De asemenea, am participat la inaugurarea Centrului de plasament „Gentiana” din Tisa Silvestri, Bacău. Credințioșii în zecimi și daruri este dovada cea mai bună că frații noștri Îl iubesc pe Dumnezeu și Îl se închină în Duh și adevăr, recunoscându-L ca Dătător al tuturor bunurilor duhovnicești, sufletești și bănești.

Publicatii. În premieră pe țară, în luna ianuarie, la Vatra Dornei, 48 de agenți de sănătate publică ai conferinței noastre au absolvit cursurile organizate de Ministerul Sănătății și Familiei – Institutul de Sănătate Publică. Școala de colportori din luna mai a oferit 50 de absolvenți. Vânzările de cărți au crescut față de anul trecut, ridicându-se la peste 150 de milioane lei lunar. Lucrarea evangheliștilor cu literatura s-a extins și în zonele albe.

Festivalurile de tineret „Iosif 2001” au fost găzduite la Rădăuți (Suceava), Războieni (Iași) și Matca (Galați). Tinerii s-au hotărât să fie nu doar asemenea lui Iosif, ci asemenea lui Isus – „un om ca acesta care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu!”

TinSerV. Tinerii care, în august, au fost la Dumbrava Roșie-Piatra Neamț, la Dorna Arini-Vatra Dornei și la Munteni-Tecuci, iar în octombrie la Saveni-Botoșani au făcut experiențe de adevărată slujire și de mărturie creștină. „Niciodată nu m-am simțit atât de bine că sunt adventist ca în tabăra TinSerV!” remarcă unul dintre tineri. „Am fost în multe tabere – la munte, la mare –, dar cel mai fericit am fost la TinSerV; am fost de folos!” spunea un tânăr, reamintindu-și cu bucurie de tabăra TinSerV.

Tabăra de Artă de la Valea Putnei a fost o adevărată școală.

Festivalul de Creație și Interpretare. La Onești, la faza pe conferință, s-au adunat foarte mulți tineri și copii, dar și măestrile lor, care nu doar au evaluat creațiile și lucrările tinerilor, ci le-au oferit de asemenea îndrumare și premii frumoase.

Taberele de Licurici, Exploratori și Companioni au însemnat ocazii de ancorare a copiilor de biserică lui Dumnezeu.

Expo Sănătate. La Bacău, Roman, Comănești, Câmpulung Moldovenesc, Focșani, Vaslui și Iași, au fost organizate anul acesta șapte expoziții de sănătate, ocazii de a prezenta Biserica Adventistă la înălțimea chemării și înzestrării ei speciale cu mana cerească – darul reformei sănătății. „Domnilor, aveți lucruri extraordinare, de ce nu le prezentați la toți? Ar trebui spuse pe postul național! Unde ați stat până acum? Așa ceva învață Biserica Adventistă? N-am crezut până când nu am văzut!” – remarcă plină de uimire, dar și de indignare, o doamnă dintre oficialitățile unui oraș.

Sola Scriptura. Atât pastorii, cât și membrii credincioși au început să distribuie taloane și doar într-o lună și jumătate au ajuns peste 750 de solicitări la biroul

Sola Scriptura de la conferință.

Alte evenimente semnificative: • Congresul Școlii de Sabat, la Bacău, cu o participare de 500 de persoane • Școala biblică de vacanță – program-pilot la Bacău, cu o echipă de lucru de 7 americani. De la 40 de copii adventiști s-a ajuns la 180 de copii, majoritatea dintre ei fiind din familii neadventiste; s-a făcut și instruire pentru 30 de viitori profesori din întreaga țară • Școala de limba engleză de la Onești – prima de acest fel din țară; se țin cursuri în fiecare zi, cu excepția zilei de sâmbătă • S.U.P. – sunt folosite la maximum oportunitățile create prin încheierea noului protocol cu Direcția Generală a Penitenciarelor • Proiectul social Budești, susținut de fratele Fitzai – construirea unei biserici adventiste și mai ales instruirea locuitorilor satului • Proiect social desfășurat de evangheliștii laici pentru copiii săraci • Seminarul de formare de lideri de opinie, relații publice și libertate religioasă, la Bacău, Iași, Focșani, Galați, Stupini • Seminarul de educație de la Piatra Neamț, ținut cu toți profesorii și pedagogii adventiști din țară. Tot la Piatra Neamț a fost demarat proiectul îndrăzneț de construire a imobilului școlii primare • Seminariile de isprăvnicie • Seminariile despre familie împlinesc profeția: „Va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor” (Mal. 4,6). • Institutul Internațional de Slujire Creștină a început la Cernica și va cuprinde 15 centre de instruire din conferința noastră: Suceava, Rădăuți, Câmpulung Moldovenesc, Botoșani, Darabani, Piatra Neamț, Roman, Iași, Bacău, Comănești, Vaslui, Bârlad, Focșani, Tecuci și Galați • „Biblioteca mobilă” aduce persoane la botez. • „Memorarea Bibliei” este tot mai actuală.

2. Programul „Galileanul 2002” este o chemare din partea Cerului. Vrem ca acest program în limba română, care va fi transmis prin satelit, să fie ocazia noastră de a invita toate familiile semenilor noștri să vină să-L caute pe Domnul, câtă vreme poate fi găsit. Tinta noastră este ca 1.500 de persoane să fie botezate. Provocăm comunitățile pentru lucrare personală, de la om la om, prin grupele mici. Fiecare membru al bisericii să fie un misionar. Intenționăm să organizăm Expo Sănătate în 12 orașe: Suceava, Botoșani, Rădăuți, Vatra Dornei, Pașcani, Buhuși, Adjud, Tecuci, Târgu Neamț, Onești, Galați și Bârlad. De asemenea, dorim să obținem aprobări pentru transmisii radio și TV la Focșani, Iași, Bacău, Suceava și Galați. În Conferința Moldova, 20 de case de rugăciune vor fi inaugurate în anul 2002.

3. Stăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea. Și apoi Domnul va veni. Vrem ca anul 2002 să fie pentru noi, prin excelență, un an al misiunii. „Fraților și surorilor, aș vrea să vă pot spune ceva care să vă trezească față de importanța

acestui timp, față de semnificația evenimentelor care au loc acum. Mișcări agresive au loc pentru restrângerea libertății religioase. Sabatul fals este așezat înaintea lumii. Atunci când America, țara libertăților religioase, se va uni cu papalitatea pentru constrângerea conștiinței și pentru a-i obliga pe oameni să onoreze sabbatul cel fals, oamenii de pe tot globul vor fi determinați să urmeze exemplul ei. Poporul nostru nu este nici pe jumătate treaz pentru a face tot ce-i stă în putere ca să vestească mai departe solia de avertizare... Suferințele oamenilor atârnă acum în cumpănă. Ei vor fi ori supuși ai Împărăției lui Dumnezeu, ori sclavi ai despotismului lui Satana... Dar cum pot ei să audă fără un propovăduitor? Un suflet este de mai mare valoare pentru cer decât o lume întreagă de bunuri... Când vezi pericolul și mizeria lumii sub influența lucrării lui Satana, nu-ți epuiza energiile care ți-au fost date de Dumnezeu în lamentări zadarnice, ci treci la lucru pentru tine și pentru alții. Trezește-te și simte o povară pentru toți cei care pier. Dacă nu sunt câștigați pentru Hristos, ei vor pierde o veșnicie de fericire... Am fi putut să fim chiar noi în locul bietelor suflete care sunt în

„Trezește-te și simte o povară pentru toți cei care pier. Dacă nu sunt câștigați pentru Hristos, ei vor pierde o veșnicie de fericire...”

rătăcire. Mersul de la un loc la altul pentru a răspândi adevărul va fi în curând îngrădit. Acum avem de făcut o lucrare. Dumnezeu să ne ajute să rămânem pe drumul luminii, să lucrăm cu privirea aștințită la Isus, Conducătorul nostru, și, cu răbdare și perseverență, să mergem înainte pentru a câștiga biruința.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 6, pag. 21-29)

Vasile Ciobanu, președintele Conferinței Moldova

Conferința Muntenia

1. Nu știm câtă relevanță are pentru membrii Conferinței Muntenia relatarea câtorva evenimente petrecute pe parcursul acestui an. Un lucru este totuși sigur – viața merge înainte, lucrarea lui Dumnezeu de asemenea. Chiar dacă nu se văd schimbări spectaculoase, biserica își continuă marșul hotărât după planul lui Dumnezeu.

În ce ne privește, am căutat să ne împlinim datoria, fiecare în lucrul încredințat. Având în vedere faptul că, de peste zece ani de zile, tot construim și tot inaugurăm noi case de rugăciune și încă mai avem de construit, ar părea ca fiind o stereotipie să mai amintim despre astfel de evenimente.

Și totuși nu este puțin lucru pentru un grup de credincioși, care ani de zile au muncit și au sacrificat timp și bani, ca să se poată închina lui Dumnezeu într-un locaș al lor și să trăiască bucuria dedicării acestuia lui Dumnezeu, ca rod al muncii lor. În acest sens, amintim, cu multă mulțumire în suflet și cu toată recunoștința față de Dumnezeu, bucuria trăită cu ocazia inaugurării caselor de rugăciune: Foișor din București, Betel din Ploiești, Giurgiu B, Lăcusteni, Muntenii Buzău, Constanța, Moreni, Florești, Valea Bujorului, Jurilovca, Lehliu.

Apreciez, de asemenea, ca fiind un eveniment deosebit și faptul că, la numărul pastorelor hirotoniți, s-au mai

adăugat și anul acesta alți șapte pastori: Cătălin Bărbulescu, Titus Năftănăilă, Cornel Roman, Petreacă Sorin, Romică Sârbu, Marius Stancu și George Zăbavă.

Cu siguranță, evenimentul anului rămâne Adunarea Generală din luna mai. Un astfel de eveniment aduce un plus de efervescență în așteptarea înnoirilor și schimbărilor. Pentru mine, a fost un motiv în plus să cred că lucrul cel mai bun este să-L lași pe Dumnezeu să lucreze, și atunci poți avea un cuget curat și un suflet liniștit. Și, chiar dacă unele schimbări sau neschimbări au mirat pe unii, Dumnezeu nu este luat prin surprindere de nimic și El Își asumă toată responsabilitatea ca să vegheze și mai departe asupra bisericii Sale.

2. Privind în urmă, nu putem să nu avem încredere și pentru viitor. Evenimentele-surpriză din lume ne fac să tresărim la gândul că, foarte curând, ne vom ridica privirea ca să vedem izbăvirea făgăduită. Până atunci, suntem încă pe pământ și trebuie să trăim împlinindu-ne rolul până la capăt.

Cu siguranță, cea mai mare provocare pentru noi rămâne cum să pregătim biserica pentru marea și ultima strigare.

Programele evanghelice încă se desfășoară după mentalitatea „să le fie de mărturie”, și se pare că aici este marea problemă. De aceea, ne propunem să facem ceva care să aducă o schimbare în gândirea noastră ca biserică. Fiecare avem un rol, și rolul acesta se rezumă la esența creștinismului: „Nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine” (Rom. 14,7).

3. Noi am comparat biserica, adeseori, cu o corabie în care să intre toți cei ce vor să fie în siguranță. Mântuitorul ne-a chemat să fim pescari de oameni. Dar, pentru aceasta, biserica trebuie să fie un vas de pescuit. Se pare că tendința este ca bisericile noastre să devină vase de pasageri, în care preocuparea de căpetenie să fie confortul călătorilor, având la bord cinematografe, piscine, săli de sport... Și așa se face că membrii au devenit consumatori, și nu sprijinitori ai bisericii. Zecimea este deturnată și folosită pentru confortul pasagerilor, care se cred în siguranță în corabia lor confortabilă. Nimic mai fals. Dumnezeu nu poate binecuvânta o biserică în care drepturile Lui sunt nesocotite și în care hotărârile Lui sunt batjocorite.

Folosesc acest prilej pentru a face un apel stăruitor la toți, indiferent de poziția pe care o ocupăm în biserică, de a-L cinsti cu adevărat pe Dumnezeu cu tot ceea ce suntem și cu tot ceea ce avem. Și atunci El Își va întoarce fața spre noi. Fie ca această experiență atât de necesară să fie trăită cât mai curând de noi toți.

Teofil Petre, președintele Conferinței Muntenia

Conferința Oltenia

1. Pentru Conferința Oltenia, anul 2001 a fost plin de neprevăzut, de împliniri și neîmpliniri, de șocuri și surprize, de răspunsuri la rugăciuni și intervenții divine neașteptate.

Adunarea Generală a fost ca o pauză, cu o predare de

ștafetă, când noii alergători forțează să prindă iarăși viteza maximă și să poarte ștafeta adusă până la ei de predecesorii lor. Mandatul nostru a început cu o ajustare a schemei de organizare a conferinței, cu mișcări importante în repartiția pasturilor pe districte și cu proiectarea strategiei de viitor. Aceste lucruri au condus la micșorarea schemei de personal cu mai multe posturi prin disponibilizări și transferuri.

În pofida stresului financiar, s-a reușit achiziționarea mai multor case parohiale, repararea și amenajarea altora, achiziționarea unor spații pentru biserici noi, precum și împlinirea programelor pe departamente. Am trăit momente de adâncă tristețe și aș reaminti decesul neașteptat al fratelui Cristel Olteanu, pastor stagiar în districtul Turnu Măgurele 2, și al altor frați și surori scumpe nouă. Am avut și momente de înălțare sufletească, prin programele departamentelor de copii și tineret, precum și inaugurări de noi biserici, cum ar fi cea de la Almăj, Lazu (Dolj) și Peretu 5 (Teleorman).

Avem deja 5 dosare pentru hirotonire, înaintate secretariatului Uniunii de Conferințe, și lucrăm la întocmirea altor 7 dosare de hirotonire.

2. Pentru anul ce ne stă în față, strategia noastră urmărește câteva ținte. În primul rând, urmărim unitatea în slujire și spiritualizarea corpului pastoral. Reorientarea slujirii pe dimensiunea așteptărilor lui Dumnezeu. Dorim să împrăștiăm modul de păstorie a bisericilor printr-o pre-

zență mai intensă a pastorului, prin vizitare și catehizare a credincioșilor. Lucrăm la dezvoltarea unor metode de a trezi interesul pentru studierea Spiritului Profetic.

Conform programului Conferinței Generale, anul 2002 este pentru noi ocazia realizării „Unității în închinare”. Printre altele, ne vom ocupa în mod special de subiectul închinării colective, în biserică. Suntem hotărâți să examinăm cu sinceritate realitatea vieții de biserică și să acționăm cu responsabilitate pentru a ridica la nivelul cerut de Dumnezeu calitatea închinării noastre publice. Dorim ca toate bisericile locale să fie biserici adventiste, pline de spiritualitate. Dezvoltarea bazei materiale a conferinței, creșterea și utilizarea darurilor existente în biserică, păstrarea în noi teritorii, consolidarea și creșterea spirituală și numerică a grupelor și bisericilor tinere, precum și dezvoltarea calității vieții personale sunt prioritățile noastre.

Percepția bisericii și a soliei noastre în lume nu înseamnă ultimul lucru în atenția noastră. Imaginea publică a instituțiilor noastre – și mă refer la Liceul Adventist din Craiova, la grădinița și la școala generală – constituie factori de maxim interes. Strategia pentru viitor cuprinde și alte aspecte, de care vom vorbi cu o altă ocazie.

3. Dorințele și frământările mele sunt legate de valoarea identității noastre. Într-o lume tot mai globală și uniformă, suntem în pericol de a ne pierde concentrarea

asupra misiunii și identității noastre. Pe măsură ce uităm că rațiunea existenței noastre o constituie așteptarea și pregătirea revenirii Domnului Isus, suntem în primejdie. Atâta timp cât Isaia 30,15 – „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră...” – nu constituie portretul nostru ascuns și cel vizibil, suntem în pericol. Într-o lume care nu mai are liniște, care nu se mai bucură de odihnă și care și-a pierdut seninătatea și încrederea, copiii lui Dumnezeu în care se reflectă textul de mai sus vor fi lumini clare și mesageri distinși. Aceasta este dorința mea și a fraților mei pentru anul care va veni.

Căci „lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie”. „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor” (Is. 32,17.20).

Virgil Peicu, președintele Conferinței Ottenia

Conferința Transilvania de Nord

1. Anul 2001 – asemenea unui râu – este pe punctul de a se vărsa în marea veșniciei și, urmând exemplul anilor precedenți, devine istorie. Privind acest râu, care uneori a fost liniștit, cu apă cristalină, alteori tulburat, cu valuri de dimensiuni diferite, observ cu satisfacție un punct sigur: DUMNEZEU și spun: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”.

Constat că toate realizările aparțin Domnului, iar rămănerile în urmă izvorăsc din slăbiciunile noastre, ele sunt rezultatele cu care să ne „lăudăm” noi, oamenii!

Sunt recunoscător bunului Dumnezeu pentru frați și surori, pentru păstrarea unității de credință din conferința noastră, pentru sufletele prețioase – este adevărat că puține la număr – care s-au adăugat bisericii, pentru cei 29 de pastori care deservește 31 de districte pastorale, slujindu-i pe cei 7.724 de membri, pentru pastorii pensionari care contribuie activ alături de noi la încheierea lucrării.

Asumând responsabilitatea pentru toate localitățile din cele 6 județe aparținătoare conferinței noastre, au fost adoptate Misiunea globală și strategia conferinței. Au fost organizate 7 districte misionare, iar toate localitățile fără prezentă adventistă au fost repartizate în responsabilitatea unor biserici locale, care, la rândul lor, au făcut planuri de lucru pe termen lung și scurt.

Prin sacrificiul fraților, sprijiniți moral și într-o măsură limitată financiar de către conferință, s-au continuat lucrările de construcție a caselor de rugăciune în 17 localități.

Spre bucuria noastră, la Cluj funcționează Liceul „Maranatha”, unde anul acesta în mod special ne bucurăm de două lucruri: avem două clase de-a IX-a și, printr-o investiție mai însemnată, s-a reușit igienizarea sălilor de clasă și a internatului.

S-au făcut primii pași în programul Institutului Internațional de Slujire Creștină (IISC). Au fost instruiți un nu-

măr de 37 de pastori și 4 laici, care, la rândul lor, predau în cele 9 centre de pregătire a laicilor pentru slujire calificată.

Congresul Școlii de Sabat, organizat la Cluj în colaborare cu conferința vecină transilvană, la care au participat 1500 de entuziaști ai „inimii comunității”, implementarea programului școlii biblice prin corespondență „Sola Scriptura”, taberele, programele de tineret, orientarea spre misiune a Filialei Cluj a AMiCUS, activitatea în penitenciare, diferite programe sociale, activitatea colportorilor, munca deloc ușoară a evangheliștilor laici amplasași în teritorii noi, campaniile publice și lecturile, seminariile biblice ținute de laici și pastori, programul „Hristos 2001” planificat în 62 de localități, întâlnirea cu prezbiterii în două centre – toate acestea sunt manifestarea harului lui Dumnezeu pe aceste meleaguri. „Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui” (Ps. 103,2).

2. Planurile noastre pentru următorul an de har izvorăsc din motivul pentru care Hristos Și-a înființat biserica: salvarea oamenilor. Considerăm că merită să investim timp, bani și energie doar în acele planuri care au de a face cu misiunea noastră. Motoul nostru este: „Timpul este scurt, iar forțele noastre trebuie să fie organizate pentru o lucrare mai mare”.

Dorim ca numărul celor ce se implică activ în lucrare să crească semnificativ.

Ne rugăm ca în primul rând noi – administratori, directori de departamente, pastori – să căpătăm aceea dragoste pentru Hristos și pentru cauza Sa, care i-a influențat și pe apostoli, ca, la rândul nostru, să

motivăm, să instruim frățietatea pentru realizarea programului „Misiunea globală pentru Transilvania de Nord”.

Continuarea programului de instruire IISC, dezvoltarea școlii biblice prin corespondență, lucrarea personală de mărturisire, folosirea eficientă a resurselor inestimabile ce zac în studenții adventiști din campusurile universitare, dezvoltarea programului „Școala biblică de vacanță”, acțiunile TinSerV, dezvoltarea rețelei Radio „Vocea Speranței” pe teritoriul conferinței și multe altele ce converg din planurile departamentelor, seminariile de isprăvnicie creștină pentru înțelegerea faptului că darurile noastre spirituale și banii noștri trebuie să fie puși pe masa schimbătorului, construirea de case de rugăciune și finalizarea celor începute – sunt instrumente ce vor fi folosite pentru realizarea misiunii globale pentru Transilvania de Nord. Considerăm că Domnul sece-rișului va binecuvânta eforturile unite prin suflete ce se vor alătura bisericii.

Strategia pentru Transilvania de Nord, adoptată de comitetul executiv și dezbătută la ședința întâlnirii cu pastorii și cu membrii conferinței, cu cei trei piloni de bază, este cuvânt de ordine pentru noi: (1) calitatea vieții spirituale personale și calitatea serviciilor divine, (2) unitatea bisericii în jurul lui Hristos, (3) creșterea bisericii din punct de vedere spiritual și numeric.

3. Lucrarea este mult mai mare decât capacitățile unui singur om, oricât de calificat ar fi el. Purtarea poverilor trebuie să fie împărțită. Sfatul lui Ietro dat lui Moise, pus în practică astăzi la toate nivelurile, ar fi în avantajul lucrării. Trebuie să învățăm să acordăm încredere altora și să lucrăm prin delegare. Nu administratorii sau directorii de la conferințe, nici cel mai calificat pastor, ci laicii sunt „uriașul”. Trezirea uriașului va conduce la încheierea lucrării. Pastori și laici, formă o singură echipă, chiar dacă avem roluri diferite.

Adesea ne-am speriat în fața unor planuri îndrăznețe și am fost tentați să pierdem timp căutând răspuns la întrebarea: „De ce nu se poate realiza cutare lucru?”, în loc să ne fi bizuit pe Acela care are soluții pentru orice situație. Vreau să nu uităm niciodată că lucrarea în care ne-am angajat este a lui Dumnezeu și că ea se va încheia curând, dar nu prin putere omească, ci prin Duhul Domnului.

Ernest Szász, președintele Conferinței Transilvania de Nord

Conferința Transilvania de Sud

1. Cu un simțământ cu totul aparte începem să istorisim deja despre mileniul al treilea, despre cele ce s-au întâmplat în primul an, deoarece chiar și ziua de ieri a devenit istorie. Mileniul trei este exprimarea matematică a îndurării lui Dumnezeu, dar poate și a întârzierii bisericii de a-și încheia lucrarea pe o planetă vlăguită de durere și de păcat. Vrem să istorisim în Sion lucrarea Domnului, ca o încurajare și bucurie pentru toți aceia a căror inimă bate în ritmul alert al misiunii Bisericii Adventiste, pentru toți aceia care au nevoie de dovezile încurajatoare ale faptului că Dumnezeu Își conduce lucrarea. Recunoaștem de la început că tot ce avem de relatat este lucrarea Sa nu doar la modul generic, ci este călăuzirea și intervenția Lui iubitoare.

Și în mileniul al treilea, pe primul loc al preocupărilor Bisericii Adventiste din Conferința Transilvania de Sud s-au aflat obiectivele misionare. Spre deosebire de alți ani, când în toate districtele s-a aplicat un program comun, în acest an evanghelistic fiecare pastor și-a conceput un program propriu în colaborare cu comunitățile, în funcție de nevoile și posibilitățile locale, folosindu-se de toată gama de materiale existente și de programele pe care le oferă biserica. Departamentele și-au oferit sprijinul și și-au adău-

„Regret că mi-a rămas prea puțin timp”

Emilian Niculescu

Cuvintele acestea îmi răsună mereu și mereu în minte. În fața mea se afla un domn cu părul cărunt. El a rostit aceste cuvinte. Era la câteva zile după nașterea sa din nou prin botezul biblic, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Santo Domingo, capitala Republicii Dominicane.

În perioada 8 august-11 septembrie a. c., în jur de 100 de misionari laici și câțiva pastori, organizați în OCI (Outpost Centers, Inc), au desfășurat o campanie evanghelistică în Republica Dominicană, aflată pe insula Hispaniola, din Arhipelagul Caraibelor, din America Centrală. Am avut privilegiul să fiu invitat, făcând parte dintr-un grup de 11 participanți din România. Rezultatul, în urma primului val de botezuri, a fost de peste 3.500 de persoane nou-intrate în Biserica Adventistă, persoane care se adaugă la cei 140.000 de membri ai bisericii din Republica Dominicană.

În biserica Naco Piantini, o biserică nouă, frumoasă, aflată în inima capitalei Santo Domingo, am avut, printre altele, bucuria de a conduce la apa botezului un avocat pe nume Ricardo Ruiz, în vârstă de 52 de ani. Nu voi uita acest botez, mai ales datorită mărturiei personale a fratelui nostru. Mi-a povestit de tatăl său, care, într-o vreme, a fost președinte al statului, despre o mulțime de posibilități și privilegii, care l-au așezat spre vârful piramidei sociale. Mi-a vorbit despre funcțiile pe care le-a deținut și despre petrecerile numeroase la care a participat. Dar apoi, cu o expresie foarte serioasă, a conchis: „Ce mi-au adus toate acestea?” Tot el a dat răspunsul: „Un diabet de care nu mai pot scăpa, o tensiune sanguină fluctuantă, care îmi produce multe necazuri... Regret că mi-a rămas prea puțin timp ca să vorbesc despre marea mea descoperire din Biserica Adventistă, prea puțin timp ca să fac ceva pentru Dumnezeu”. În mărturia sa se amestecau bucuria intrării în legământ cu Dumnezeu, precum și regretul de a fi cunoscut așa de târziu adevăratul drum care conduce la El. Simțeam greutatea cuvintelor sale, mai ales pentru că le spunea cineva care a gustat din plin „fericirea” pe care o pot aduce bogăția, rangul, viața din societatea înaltă. Pentru mine, era una dintre cele mai vizibile dovezi că doar viața de credință poate aduce satisfacții reale și permanente. Și acest domn s-a alăturat celor despre care Evanghelia lui Luca scrie: „Și tot norodul care L-a auzit, și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul...” (Luca 7,29).

gat specificul, contribuind nemijlocit la îmbogățirea paletei de oferte. Totul s-a concretizat apoi în campanii misionare ținute în aproape toate districtele. Oferim doar câteva titluri ale prelegerilor: „De la capătul tunelului” (Brașov „Betel”), „Speranță pentru România” (Tg. Mureș „C”), „Călătorind împreună cu Isus” (Curteni), „Nutriție în vederea sănătății” (Tg. Mureș „D”) și altele. Pentru prima dată, conferința noastră a contribuit la o acțiune evanghelistică internațională, care s-a desfășurat între 8 august și 11 septembrie a. c., o amplă campanie misionară, coordonată de OCI (Outpost Centers, Inc) sub genericul „Sănătate și Speranță”. Au participat 11 suori și frați din zona Târgu-Mureș. Un prim rezultat au fost cele peste 3.500 de botezuri, un snop bogat și valoros, primele roade ale mileniului al treilea, care se adaugă trupului bisericii lui Isus Hristos.

Creșterea numerică a bisericii pe cuprinsul conferinței noastre ne obligă să continuăm să punem „piatră peste

piatră” pentru a construi noi locașuri de închinare. Astfel, ne-am bucurat de sărbătorile de inaugurare care au finalizat aceste eforturi fizice, materiale, dar mai ales ale credinței, în bisericile: Sf. Gheorghe „B”, la data de 24 februarie 2001, Odihei, pe 30 iunie 2001, și Gura Râului, pe 20 octombrie 2001.

Calendarul de lucru al conferinței, încărcat de activități, a fost dominat de evenimente ca Festivalul de Creație, care s-a ținut pentru a doua oară consecutiv în conferința noastră. Preocuparea bisericii pentru tineret s-a materializat prin construirea și amenajarea unui Centru de Tineret la Lăpușna, pe Valea Gurghiuului. Inaugurarea a avut loc pe data de 5 mai 2001, în prezența reprezentanților Diviziunii Euro-Africa și ai Uniunii Române, ocazie cu care acest centru a primit numele „Casa de dincolo de râu”, cu speranța ca acest loc să ofere tineretului adventist posibilitatea instruirii, a recreerii și să întărească dorința tinerilor după adevărata „Casă de dincolo de râu”.

O dată cu primirea aprobărilor și începerea construcției unei școli generale în municipiul Târgu Mureș, se împlinește o veche speranță și se deschid perspective noi pentru copiii noștri, fapt pentru care suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu.

Tot în acest an, Vocea Speranței s-a făcut auzită în Sovata, primul post RVS în limba maghiară. În urma lansării programului Sola Scriptura, au sosit și primele solicitări de înscriere. Primul este un tânăr reformat de 18-19 ani, pe nume Gáll Tamás Barna. Există deja peste 100 de persoane înscrise la aceste cursuri.

2. Anul 2002 este dominat de bucuria și întreaga responsabilitate pe care o implică programul evanghelistic românesc, care va fi transmis prin satelit și asupra căruia se concentrează momentan majoritatea preocupărilor noastre, în acțiuni pregătitoare pentru ca

succesul să fie deplin, iar secerișul, cât mai bogat.

RVS își va extinde rețeaua și în municipiile Sibiu și Târgu Mureș. De asemenea, ne punem speranțe mari în instruirile din cadrul Institutului Internațional de Slujire Creștină, precum și în întâlnirile cu prezbiterii și cu alți slujbași ai bisericii, în vederea formării și motivării pentru misiune.

3. Dorințele și frământările noastre privind viitorul bisericii se grupează în jurul unor probleme cum ar fi: • dificultatea crescândă de a găsi membri dispuși să poarte răspunderi, • conceperea serviciilor divine de așa manieră, încât să răspundă cât mai bine nevoilor sufletești ale membrilor și să capteze interesul tuturor, • dificultatea susținerii programelor de predicare în biserică, în absența pastorului, • formarea spirituală și orientarea tineretului spre obiective de valoare autentică, • soluționarea problemelor bătrânilor rămași singuri sau fără susținere materială, • soluționarea problemelor specifice ale etniei romilor, • efectele negative ale prosperității economice, pe de o parte, iar, pe de altă parte, ale sărăciei asupra vieții bisericii.

Suntem convinși că, pentru toate aceste probleme majore pe care le simțim și care ne dor, soluția reală nu este în noi, în înțelepciunea sau iscusința noastră, ci soluțiile există la Dumnezeu. Istoria bisericii, intrată în mileniul al treilea, este o dovadă că El a avut remedii pentru situații mult mai complicate și mai grele prin care a trecut biserica Sa. De aceea avem convingerea fermă că, în strânsă dependență de El, în toate planificările și acțiunile noastre de orice natură, biserica va putea împlini cât de curând marea imagine profetică a Apocalipsei: „Și Duhul și mireasa zic: Vino!” Vrem să spunem acest „Vino!” celor care încă nu sunt integrați în biserică și să-l adresăm Mirelui nostru ceresc, Domnului nostru Isus Hristos!

Emilian Niculescu, președintele Conferinței Transilvania de Sud
În numărul următor al revistei, vom publica răspunsurile directorilor de departamente din cadrul uniunii și ale directorilor de instituții. - Redacția

Un an încărcat / Umiare de la pag. 5
sunt bine înțelese. Apoi să le cerem tuturor celor care sunt în fruntea diferitelor departamente să conlucreze pentru aducerea la îndeplinire a acestor planuri. Dacă această metodă sigură și radicală este corect adoptată și urmată cu interes și cu bună-credință, se va evita ca multă lucrare să se desfășoare fără o țintă precisă și cu multe tensiuni inutile.” (Ms. 24, 1887)

Ca urmare, la începutul acestei toamne, grupul local al Comitetului Uniunii a votat patru domenii majore de acțiune pentru restul mandatului și în mod special pentru anul viitor. Acestea sunt: 1. Creșterea bisericii și Misiunea Globală; 2. O închinare de calitate; 3. Formarea noilor membri; 4. O imagine publică pozitivă pentru bi-

serică. Acestea patru se aseamănă mult cu cele trei directive formulate de curând de către președintele Conferinței Generale: unitate, creștere și calitatea vieții.

Aceste patru direcții sunt mai mari decât lucrarea oricărui conducător de instituție sau de departament. Singura noastră speranță pentru creștere reală se află în unirea eforturilor conducătorilor, pastorilor și membrilor.

Noi suntem mai mult decât încă o organizație care se luptă pentru un loc sub soare. Binecuvântările care vor decurge din credințioșia noastră vor fi veșnice, la fel ca pierderile care vor urma eșecului nostru. Avem un rol de o răspundere copleșitoare în această proclamare finală a caracterului lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să ne călăuzească și să ne dea putere pentru locul

pe care-l avem în ultima demonstrație a iubirii Sale, pe care Ellen White o descrie cu o frumusețe fără egal:

„Întinericul necunoașterii de Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său... În acest timp, trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie cu influență iluminatoare și cu putere mântuitoare... Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii reprezintă o descoperire a caracterului Său de dragoste. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață, ei trebuie să descopere ce a făcut Dumnezeu pentru ei.” (Parabolele Domnului Hristos, ed. 1995, pag. 282, 283)

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

NOI PUTEM SCHIMBA PROFETIILE

Dacă am face tot ce se așteaptă de la noi pentru promovarea principiului libertății religioase, încheierea lucrării ar fi mult mai glorioasă decât dacă nu o facem sau o facem superficial.

Viorel Dima

Împlinirea profeției depinde de noi. Suntem tentați să susținem că, indiferent ce am face pentru libertatea religioasă și de conștiință, lucrurile vor avea cursul lor, pe care noi cel mult îl putem amâna, dar în nici un caz nu îl putem schimba. Vedem biserica noastră condamnată să fie prigonită și batjocorită. Ne așteptăm ca toate forțele din lume să se ridice împotriva noastră și să încerce să ne șteargă de pe fața pământului. Parcă suntem înclinați să facem un motiv de laudă din statutul de grup marginalizat și persecutat.

Este adevărat că un astfel de tablou este ușor de descoperit în profețiile biblice, precum și în scrierile lui Ellen White. Să nu uităm însă că aceasta este numai o față a lucrurilor. Atât profețiile, cât și scrierile lui Ellen White prezintă și posibilitatea ca biserica lui Dumnezeu, în zilele din urmă, să se ridice la un nivel de vizibilitate și de credibilitate foarte înalt (în mijlocul cerului) și să aibă o mai mare audiență.¹ Grupul celor credincioși este văzut ca fiind un grup de bărbați și femei cu fețe strălucind de sfântă consacrare, alergând din casă în casă,² pretutindeni, ca să ducă solia, bine primiți și acceptați de către cei vizitați, care vor fi impresionați de ideile lansate.³ Lucrarea acestora va fi atât de întinsă, încât tot pământul se va lumina de slava lor,⁴ făcând astfel posibilă predicarea Evangheliei ca să fie o mărturie pentru toți.⁵

Avem două tablouri care par contradictorii, care sunt într-o oarecare măsură complementare, dar care sunt și în concurență, două alternative.

Să nu uităm că profeția, de cele mai multe ori, nu este o expresie a voinței lui Dumnezeu, ci este mai degrabă o exprimare a preștiinței Sale. Este profetizat ceea ce Dumnezeu știe că se va întâmpla, ceea ce adevseori nu este cel mai bine, chiar dacă se întâmplă cu acceptul, cu îngăduința Lui. Noi putem schimba istoria și chiar împlinirea profeției. Sau, mai bine zis, putem alege împlinirea cărei profeții dorim să fim.

Mai multă atenție pentru adevărul prezent al libertății religioase

„Noi nu împlinim voia lui Dumnezeu dacă stăm liniștiți, nefăcând nimic pentru a păstra libertatea conștiinței.”⁶ Trebuie să ne rugăm pentru libertate religioasă, să acționăm în armonie cu rugăciunile noastre⁷ și să nu ne mângâiem cu gândul că așa trebuie să se întâmple, pentru că aceste lucruri au fost arătate în profeție și că Domnul va fi scut și pavază pentru poporul Său.

Atunci când în guverne și parlamente se fac planuri care să restrângă libertatea religioasă, „bărbații noștri de frunte ar trebui să fie la curent cu situația creată și să lucreze cu zel și cu seriozitate pentru a contracara aceste eforturi”⁸. Pe lângă faptul că ne somează să ne implicăm și să avem un cuvânt de spus care să conteze în calculele oficialităților, Ellen White identifică libertatea religioasă drept adevăr prezent pentru timpul când aceasta este pusă în discuție. Ea consideră că aceia care sunt de părere că această chestiune este de mică importanță, cei care îi acordă puțină atenție, având sentimentul că, procedând

Atât profețiile, cât și scrierile lui Ellen White prezintă și posibilitatea ca biserica lui Dumnezeu, în zilele din urmă, să se ridice la un nivel de vizibilitate și de credibilitate foarte înalt – în mijlocul cerului.

astfel, vor oferi mai mult timp problemelor ridicate de întreita solie îngerească, fac o mare greșală. Ea se roagă ca Domnul să-i ierte pe frații noștri care interpretează astfel mesajul special pentru timpul acesta.⁹

Conștientizarea lumii cu privire la valoarea și privilegiile libertății religioase este adevărul prezent pentru timpul acesta¹⁰ și de aceea „vegheatorii” trebuie să se ridice acum și să vestească aceste valori.

Lucrarea în favoarea libertății religioase trebuie să fie făcută în timp de pace și de har. În timpul crizei finale, inimile copiilor lui Dumnezeu vor fi stăpânite de o dorință intensă ca marea apostazie să înceteze și își vor reproșa că nu au mai multă putere ca să se opună și să respingă valul teribil al răului.¹¹ Ei vor fi conștienți că, dacă mai înainte ar fi folosit totdeauna toată capacitatea lor în serviciul lui

Hristos, în timpul crizei ostirea lui Satana ar avea mai puțină putere ca să-i învingă.¹²

Eforturi concertate

Toți trebuie să lucreze acum pentru realizarea unui climat favorabil libertății religioase și biserica lui Dumnezeu ar trebui să se ridice mai hotărât și să oprească vântul nimicitor, ca să nu vatămă nimic până la încheierea lucrării.

Criza va afecta fiecare instituție a bisericii.¹³ Împotriva acestora se vor ridica atât necredincioși, cât și credincioși. În timpul crizei, cei superficiali și cei conservatori, a căror influență a dat înapoi programul bisericii, se vor alătura vrăjmașilor recunoscuți ai lucrării și vor face tot ce le stă în putere ca să le facă rău fraților și să trezească indignarea împotriva lor.¹⁴

Conducătorii și membrii nu trebuie să uite că, prin legământul botezului, fiecare membru al bisericii s-a angajat solemn să apere interesele fraților săi.¹⁵

Prosperitatea și chiar existența bisericii depind de acțiunea promptă, unită și de încrederea reciprocă a membrilor ei. În momente critice (și noi suntem în astfel de momente), când cineva dă alarma, anunțând primejdia, este necesară o lucrare promptă, activă, fără să amânăm prin întrebări și printr-o expunere amănunțită a subiectului.¹⁶ Indiferența și neutralitatea în timp de criză sunt privite de Dumnezeu ca fiind o crimă îngrozitoare și echivalentă cu cea mai mare ostilitate față de Dumnezeu.¹⁷

„Dacă oamenii din conducerea conferințelor noastre nu primesc acum solia trimisă lor de Dumnezeu și nu vor să intre în rânduri ca să acționeze, bisericile vor suferi mari pierderi.”¹⁸

De aceea este necesar ca biserica să pună pe agenda de rugăciune, dar și pe cea de lucru cunoașterea și promovarea principiilor libertății religioase. Conducătorii, împreună cu toți membrii, să facă planuri pe care, prin harul lui Dumnezeu, să le pună în practică și să determine realizarea unui climat favorabil libertății religioase.

Să nu stărnim persecuția

Să nu provocăm persecuția, folo-

sind cuvinte dure, tăioase,¹⁹ prin maniere grosolane, prin a face din adevar o chestiune de dispută cu vecinii sau prin serbarea Sabatului într-un mod care îl pune în cea mai neatrăgătoare lumină.²⁰ Sfidarea legilor duminicale sau a practicilor și reglementărilor care sunt în contrast cu credința noastră, dar care nu ne limitează practicarea credinței, pot aduce sau amplifica persecuția prin cei zeloși din punct de vedere religios.²¹ Planurile și acțiunile noastre izvorâte din intenții bune și fundamentate pe învățătura biblică pot să nu țină cont de împrejurări, de psihologia grupurilor cărora ne adresăm sau între care lucrăm sau de etapele ce trebuie parcurse pentru a fi recunoscuți. Alteori, oferta lansată de noi, deși importantă, foarte necesară celor cărora ne adresăm și esențială în cadrul misiunii noastre, poate să fie așa de limitată, încât să aibă nuanțe pronunțate de sectarism. Trebuie să avem o viziune mult mai largă și să ne dezvoltăm mai mult capacitatea de a răspunde la nevoile celor în mijlocul cărora trăim sau ale societății în care ne-a așezat Dumnezeu, în așa fel încât oferta noastră să fie bine primită și să nu producă efecte nedorite și nenecesare. Nu trebuie să închidem calea lucrării prin acțiunile noastre.²²

Ce avem de făcut

Să ne rugăm cu ardoare și cu credință pentru biruință în lupta cu Dumnezeu și cu oamenii.²³ Secretul succesului stă în unirea puterii divine cu efortul omenesc.

Să facem strategii și planuri pentru diminuarea prejudecăților,²⁴ pentru înălțarea lucrării în ochii oamenilor²⁵ și pentru câștigarea încrederii acestora.²⁶

Să fim prezenți:

- Oriunde, în locuri strategice și în orice ocazie, ca să ne facem cunoscute valorile care pot fi de un real folos celor din jur;²⁷

- Oriunde se agită problema libertății religioase și a legislației duminicale,²⁸ ca să ajutăm opinia publică să se edifice cu privire la acest subiect și pe cei sinceri să ia

atitudine corectă, în pofida împrejurărilor aparent nefavorabile;

- În locuri și poziții care să ne ajute „să fim la curent cu situația creată” în raport cu libertatea religioasă.²⁹

Să fim informați cu privire la evoluția evenimentelor, așa încât acestea să nu ne surprindă nepregătiți;

Să lucrăm cu zel și cu seriozitate pentru a contracara eforturile de restrângere a libertății religioase;³⁰

Să îi cunoaștem pe cei care respectă și prețuiesc libertatea religioasă, să îi susținem și să colaborăm cu ei, chemându-i să se angajeze în lucrarea de apărare a acesteia;³¹

Să dezvoltăm o cultură a solidarității, prin care să dezvoltăm capacitatea de „acțiune unită și de încredere reciprocă”³², precum și de mobilitate pentru folosirea optimă a ocaziilor și de disponibilitate pentru apărarea intereselor fraților.³³

¹ Biblia, Apoc. 14,6

² Ellen White, *Marea Luptă*, pag. 553

³ *Ibid.*

⁴ Biblia, Apoc. 18,1

⁵ Biblia, Mat. 24,14

⁶ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag. 756

⁷ *Ibid.*

⁸ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag. 757

⁹ *Ibid.*

¹⁰ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag.

758-759

¹¹ Ellen White, *Marea Luptă*, pag. 559-560

¹² *Ibid.*

¹³ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag. 510

¹⁴ *Ibid.*, pag. 493

¹⁵ *Ibid.*, pag. 511

¹⁶ Ellen White, *Mărturii*, vol. 3, pag. 487

¹⁷ *Ibid.*, pag. 30 ediția engleză

¹⁸ *Mărturii*, vol. 5, pag. 757

¹⁹ *Mărturii*, vol. 9, pag. 244

²⁰ *Mărturii*, vol. 1, pag. 420

²¹ *Mărturii*, vol. 9, pag. 232

²² Ellen White, *Evanghelizare*, pag. 304-305

²³ Ellen White, *Marea Luptă*, pag. 562

²⁴ Ellen White, *Evanghelizare*, pag. 65

²⁵ *Ibid.*, pag. 562-563

²⁶ Ellen White, *Gospel Workers*, pag. 119-120

²⁷ Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, pag. 35

²⁸ *Mărturii*, vol. 9, pag. 51 și

Evanghelizare, pag. 394-395, ediția engleză

²⁹ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, pag. 757

³⁰ *Ibid.*

³¹ *Mărturii*, vol. 5, pag. 758

³² *Mărturii*, vol. 3, pag. 487

³³ *Mărturii*, vol. 5, pag. 511

Viorel Dima este directorul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Uniunii de Conferințe.

„Cuvântul S-a făcut trup”

Aron Moldovan

Introparea, viața, moartea înlocuitoare, învierea, înălțarea și slujirea ca Mare Preot ale Domnului nostru Isus Hristos oferă un material de studiu pentru întreaga veșnicie chiar celor mai strălucite inteligente. Să ne oprim pentru câteva momente și să contemplăm strălucirea Celui care S-a născut în ieslea din Betleem, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”, și pe fața căruia se reflectă chipul Celui nevăzut.

Există o singură persoană în tot universul care a fost dintotdeauna „Dumnezeu adevărat” și care, prin asumarea naturii omenesti, a devenit și „om adevărat”. În această dublă calitate, El este „singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Tim. 2,5). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12).

Umilul galilean, care umbla din loc în loc făcând bine și învățându-i pe oameni lucrurile privitoare la Împărăția cerurilor, era Cel „a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5,2). El era, este și va rămâne în veci „ogîndirea slavei Lui [Dumnezeu] și întipărirea Ființei Lui și [Cel] care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1,3). Având viața în Sine „neîmprumutată și nederivată”, El este Fiul veșnic al Tatălui ceresc, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). Tot ce ni se dă bun vine prin El.

Isus Hristos este Cel care S-a descoperit lui Moise în pustie, în rugul care ardea. Nu putea fi Dumnezeu Tatăl în persoană, pentru că este numit Înger – un sol al lui Iahve. Dar nu un sol oarecare, ci unul egal cu Iahve, pentru că El Se identifică pe Sine ca fiind „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (Ex. 3,6), numindu-Se: „Eu sunt Cel ce sunt” (vers. 14). Nici o ființă creată nu poate să-și atribuie pe drept asemenea nume, care implică ideea existenței de sine stătătoare, independente de orice altă ființă, și de care toate creaturile sunt dependente. El face parte din Sfânta Treime, este numit de asemenea Iahve, este Cel căruia I S-a adresat Tatăl, atunci când a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Gen. 1,26).

Când a comunicat poporului Israel: „Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum... ascultă glasul Lui... căci Numele Meu este în El” (Ex. 23,20.21), Dumnezeu Tatăl Se referă de fapt la Isus, Fiul Său, care are aceeași natură ca a Lui. Profetul Isaia scrie despre israeliți: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63,9). Și apostolul Pavel susține că Hristos este Cel care i-a condus pe evrei prin pustie, afirmând că „toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos” (1 Cor. 10,3.4).

Așadar, Îngerul descoperit în rugul aprins, care i-a condus pe israeliți prin pustie spre Canaan, Dumnezeul lui Avraam, este Isus Hristos care S-a născut în Betleem, o componentă a lui Iahve, prin care întreaga creațiune a fost adusă la existență *ex nihilo* (din nimic) (vezi Coloseni 1,16.17).

Din cele spuse, rezultă că Isus Hristos nu este prima ființă creată, ci Ființa

prin care au fost create toate ființele și toate lucrurile. Mai înainte de a exista ceva sau cineva – cu excepția Divinității –, Cuvântul exista deja. Acesta Se afla în strânsă legătură cu Dumnezeu Tatăl și avea caracteristicile Dumnezeirii (vezi Ioan 1,1).

Din momentul creării lor, ființele raționale de la tronul lui Dumnezeu și din universul întreg considerau un privilegiu să se închine Fiului celui veșnic. Acesta, la rândul Său, Se bucura să-i facă fericiți pe toți fiii Săi. Dar, pe parcurs, a intervenit o schimbare. Cea mai inteligentă ființă creată s-a răzvrătit, pretinzând că Dumnezeu este nedrept și lipsit de bunătate. Făpturile create s-au tulburat. O parte s-au unit cu înșelătorul în rebeliune. Ceilalți s-au întrebat dacă nu cumva diavolul are dreptate în acuzațiile aduse. Dar cum putea să fie cunoscut adevărul? Poziția înaltă a lui Lucifer îi dădea credibilitate. Acuzațiile aduse erau fără precedent. Pentru clarificarea lor se cerea timp îndelungat. Situația era complicată și de faptul că natura diavolului îi permitea să întrebuinteze minciuna, în timp ce Dumnezeu nu Se putea folosi decât de adevăr. Dreptatea lui Dumnezeu cerea ca răul să fie pedepsit, dar, în dragostea Sa, El are oroare de suferința celor răzvrățiți. Cum avea să procedeze? Să Se ridice să-i distrugă pe rebeli? Aceasta ar fi fost contraproductiv și împotriva înclinațiilor Sale! Avea să-i lase să trăiască nepedepsiți? Aceasta era împotriva dreptății Sale!

Soluția găsită a uimit și surprins pe toată lumea: Dumnezeu avea să-i dea timp celui rău să se demaște și avea să le ofere o nouă șansă celor înstrăinați de El. Dreptatea însă urma să fie satisfăcută prin faptul că Dumnezeu Însuși avea să își asume răspunderea pentru faptele rele comise de cei înșelați de diavolul. Isus urma să le ia locul, ei fiind cei condamnați, și să plătească prețul pentru vinovăția lor. Isus urma să sufere așa cum meritam noi să suferim, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum se cuvenea să fie tratat El. El primea moartea, în locul nos-

tru, pentru ca noi să primim viața prin meritele Sale. Acesta era principalul motiv pentru care Fiul lui Dumnezeu urma să Se întrupeze.

Astfel, „când a venit împlinirea vremii” (Gal. 4,4) stabilită în planul de mântuire, când evenimentele de pe pământ se aflau într-o conjunctură favorabilă unei eficiențe maxime a lucrării pentru care El a venit, Isus S-a născut în Betleem. Dragostea pentru ființele create de El, care prin păcat ajunseseră înstrăinate și nefericite, L-a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să părăsească anturajul atât de plăcut al ființelor imaculate și să coboare la noi în sărăcie și mizerie, să împartă cu noi grijile, suferințele, sărăcia și moartea.

„El, măcar că avea chipul [natura, caracteristicile n.a.] lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat [ceva de care să Se lase înrobuit n.a.] să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor... S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Fil. 2,6-8).

Neîn stare să reziste dragostei „constrângătoare” care îl împingea spre noi, ca pe o mamă care este gata să intre în flăcări pentru a-și salva copilul, Fiul lui Dumnezeu Și-a dezbrăcat haina de glorie dincolo de galaxii, Și-a asumat benevol condiția umană, cu toate limitările ei biologice și psihologice, S-a născut și a trăit ca noi, dar fără păcat. Cu toate că „în toate lucrurile a fost ispitit la fel ca noi”, „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (Evrei 4,15; 1 Petru 2,22).

Venind pe lume ca un prunc, Isus S-a supus legilor eredității, luând asupra Sa natura umană slăbită de mii de ani de păcat. Dar, o dată cu slăbiciunile noastre, Isus nu a luat asupra Sa și răutatea noastră. El era fiul Mariei, dar și Fiul lui Dumnezeu. El a moștenit trup omenesc, dar a rămas „Sfântul” (Luca 1,35). El putea să păcătuiască, dar a biruit păcatul prin aceleași mij-

loace care ne stau la îndemână și nouă.

Cu toate că, biologic, Isus avea natura noastră de după cădere, din punct de vedere spiritual El nu putea să fie în totul la fel ca noi și totuși să ne poată mântui. Dacă n-ar fi fost liber de mândrie și egoism, nu i-ar fi putut salva pe cei mândri și egoiști. Aceste însușiri caracteristice fiilor întunericului constituie boala de care Isus n-a fost contaminat. Această boală – păcatul lăuntric – este cauza tuturor păcatelor exterioare. Călca-

rea prin comportament a poruncilor Decalogului dezvăluie simptomele bolii din inimă.

Deși este important să recunoaștem că, la întrupare, Isus Și-a asumat slăbiciunile trupului uman: foame, sete, oboseală, stres, durere, frustrări, limite etc., nu trebuie să credem că Isus era în totul ca unul dintre noi. Noi suntem, încă de la naștere, în „groapa pieirii”, în „fundul mocirlei” (Ps. 40,2) și fiecare dintre noi putem spune: „În păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51,5). Dacă Isus ar fi fost la fel ca noi, „în groapa pieirii”, și S-ar fi născut „în păcat”, mai înainte de a ne scoate pe

noi din „groapă”, din „păcat”, atunci ar fi trebuit ca El Însuși să fie salvat. Dar, întrucât Isus nu S-a născut cu boala păcatului – n-a fost părtaș egoismului, mândriei și iubirii de plăceri mai presus de dragostea de Dumnezeu și de oameni – El „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri” (Evrei 7,25.26).

Afirmația că Isus a fost ispitit în toate lucrurile „la fel ca noi” (Evrei 4,15) nu trebuie să ducă la concluzia că Isus a trăit gama nesfârșită de tentații caracteristice speciei umane și nici că ispitele Lui s-ar fi redus doar la ispitele noastre. Există tipuri de ispite de care toți oamenii au parte, cum sunt ispita satisfacerii poftelor trupesti pe o cale nelegitimă, tentația de a alege o viață comodă, dar nedreaptă, în locul celei corecte, dar pline de frustrări etc.

Totuși este evident că Isus n-a cunoscut prin experiență personală ispita bețivanului împătimit sau dorința fumătorului inveterat, nici presiunea poftelor celui intoxicat și dependent de droguri. Expresia „în toate... ispitit la fel ca noi” trebuie înțeleasă, probabil, în sensul că Isus n-a fost ocolit de nici o categorie de ispite adresate muritorilor – ispita poftelor, ispita de a evita suferința, ispita dorinței de comoditate și de viață ușoară etc. De asemenea, am putea înțelege că în viața nici unui om n-a existat și nu va exista vreo ispită a cărei intensitate să depășească ispitele cu care S-a confruntat Isus, altfel El n-ar putea să ne înțeleagă și să ne ajute.

În timp ce mândria și egoismul constituie boala păcatului primit prin ereditate de către noi toți, păcat care este rău în sine și de care nu putem scăpa, există pofte, înclinații și dorințe care nu sunt rele în sine și a căror satisfacere nu constituie păcat decât atunci când sunt încălcate legile lui Dumnezeu. Din această categorie fac

parte dorințele de a mânca atunci când suntem flămânzi, de a bea când suntem însetați, de a ne odihni când suntem obosiți, de a ne încălzi când ne este frig, de a fi mângăiați când suntem întristați, de a avea părtășie în familie și în societate și chiar de a ne satisface înclinațiile sexuale în cadrul legitim. Toate aceste nevoi, resimțite de orice om normal, nu sunt rele în sine și le-a avut și Mântuitorul întrupat. Dar egoismul și mândria, aflate chiar în stare latentă, sunt caracteristici diabolice și eu nu pot crede că Isus le-a avut în natura Sa.

Când este vorba despre înclinațiile și slăbiciunile inocente pe care și Isus le-a avut, păcatul constă doar în satisfacerea și folosirea lor într-un mod străin de Dumnezeu și de principiile Sale de guvernare: a satisface anumite nevoi legitime pe căi nelegitime, de exemplu foamea, prin furt sau prin înșelăciune, confortul, prin nedreptățirea altora etc. Dar înclinațiile firii pământești, deși nu ne sunt imputabile decât în măsura în care le-am cultivat, sunt rele prin ele însele și constituie izvorul a tot felul de rele și motivația tuturor „faptelor bune” pentru cei nerenăscuți. Isus nu putea să aibă răul în inimă și totuși să ne poată răscumpăra (vezi Ioan 14,30).

Isus nu Și-a satisfăcut niciodată trebuințele legitime (foamea, setea, nevoia de odihnă, de confort) pe căi nelegitime, dar nici nu putem admite că, în sufletul Său, au existat în mod latent răutate, invidie, ură, lăcomie, îngâmfare, năzuințe spre rău etc., pe care El doar le-ar fi controlat, refuzând să le îngăduie să se dea pe față în comportament. Nu putem să-L asemănăm pe Mântuitorul cu cineva care, plin de dorință de răzbunare, își mușcă limba pentru a se stăpâni și refuză să se manifeste în exterior, „biruind” astfel ispita. Isus era întruparea bunătății și a dragostei. Dar Isus Și-a înfrânat dorințele legitime, atunci când acestea nu puteau fi satisfăcute fără nesocotirea voinței divine.

Mântuitorul S-a confruntat însă și cu ispite pe care noi, oamenii, nu le putem avea și care au depășit cu mult pe cele mai intense tentații ale oamenilor. Ca Dumnezeu, Isus Hristos Și-a limitat în mod voluntar exercitarea

prerogativelor Sale. Numai la îngăduința Tatălui urma ca El să uzeze de capacitățile Sale supranaturale și niciodată în folosul Său personal, pentru ca „să Se asemeze fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere” (Evrei 2,17). Însă, ca Dumnezeu, Isus simțea o nevoie imperioasă de a-Și exercita divinitatea pentru a-Și satisface trebuințele legitime. Aici trebuia ca El să exercite o stăpânire de sine uneori mai tare decât moartea. Dar El a refuzat să-Și folosească puterea pentru a scoate apă din fântână ca să-Și astâmpere setea; a respins ispita de a face din pietre pâini; a rezistat

**Cu toate că, biologic,
Isus avea natura noastră
de după cădere, din punct
de vedere spiritual El nu
putea să fie în totul la fel
ca noi și totuși să ne poată
mântui. Dacă n-ar fi fost
liber de mândrie și egoism,
nu i-ar fi putut salva pe
cei mândri și egoiști.**

tentației de a câștiga lumea printr-o simplă prosternare în fața marelui rebel; nu S-a supus ispitei de a-Și dovedi identitatea divină aruncându-Se de pe aripa templului. Trebuințele erau legitime, dar căile prin care I s-a cerut să le îplinească erau contrare planului stabilit împreună cu Dumnezeu Tatăl.

Dar cea mai dramatică încercare la care Fiul lui Dumnezeu a fost supus a constituit-o dilema din Ghetsemani și de pe Golgota: să Se despartă pentru veșnicie de Tatăl Său ceresc (pentru că, în momentul acela, Isus nu mai era sigur de înviere) sau să lase omenirea să piară în nelegiuirile ei, iar El să Se salveze pe Sine, așa cum sugerau aproape toate vocile din jurul crucii. Numai veșnicia va dezvălui parțial ce a însemnat aceasta pentru

Fiul lui Dumnezeu, care cunoștea ca nimeni altul ce valoare aveau cerul și relația Sa cu Tatăl. Isus însă a acceptat provocarea și a plătit prețul.

Aici S-a descoperit o iubire pe care nici noi, nici îngerii, nici celelalte ființe raționale din univers nu o vom putea pătrunde vreodată în întregime. Această dragoste, „care înțelege orice cunoștință” (Efes. 3,19), va rămâne pentru eternitate obiectul de studiu și izvorul cântecului celor răscumpărați. Niciodată nu vor înceta dorința și bucuria de a proclama cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apoc. 5,12).

Dar ce primire I-am făcut noi lui Isus, în momentul în care, asemenea unui imaginar prinț oriental, Și-a întins cortul printre noi, oamenii de rând, gata să împartă cu noi greutățile unei existențe pline de suferințe și riscuri? „Ai Săi”, în general vorbind, „nu L-au primit” (Ioan 1,11) și, probabil, nici noi, cei de astăzi, nu L-am primi mai bine. Ambiția, prejudecățile și aspirația la glorie lumească i-au împiedicat pe iudei să-L recunoască și să-L accepte pe Isus. Multimile ignorante Îl ascultau cu plăcere, dar, atunci când Isus din Nazaret i-a chemat la o viață de lepădare de sine ca aceea pe care a trăit-o El Însuși, oamenii L-au lepădat și L-au condamnat. Mai marii poporului de atunci n-au fost dispuși să renunțe la poziția lor în schimbul prieteniei lui Isus. Ei au preferat să moară un om nevinovat pentru ca ei să-și poată păstra privilegiile.

Dar tabloul nu este în totul întunecat. Au existat persoane, puține la număr, atât dintre iudei, cât și din afara poporului ales, care și-au deschis inima, recunoscându-l pe pruncul neajutorat, „înfășat în scutece” sărăcăcioase, ca fiind Mesia, Cel vestit prin profeți, care „va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21). Dar noi Îl vom recunoaște și Îl vom primi în casa inimilor noastre, chiar cu prețul sacrificării egoismului nostru?

Aron Moldovan este redactorul revistei Cuvierul Adventist.

Copilul și ieslea

Reflecții asupra unei istorisiri străvechi

Angel Manuel Rodriguez

In relatarea nașterii Domnului, există un mic detaliu, care se trece ușor cu vederea. Astăzi, când citeam această istorisire (Luca 2,7-20), am văzut ieslea și am simțit îndemnul să reflectez asupra semnificației sale. Veniți, vă rog, împreună cu mine la iesle.

Potrivit tradiției creștine, staulul în care S-a născut Isus era o peșteră folosită ca grajd sau staul. Cuvântul tradus prin „iesle” (*phátne*) ar putea să însemne fie un staul, fie o iesle. Dar, în relatarea lui Luca, el înseamnă o iesle, un jgheab în care se pune nutret pentru animale. De obicei, ieslele aveau formă de jgheaburi dreptunghiulare, dăltuite din calcar sau tăiate din stânca naturală a peșterii care era folosită ca staul. Arheologii au descoperit astfel de iesle în cetăți antice, ca Meghido și Lachis. Dimensiunile lor erau de aproximativ 100 cm lungime, 45 cm lățime și 65 cm adâncime.

Ieslea lui Isus! Cele trei referiri la ea, din această istorisire a nașterii Domnului, mi-au trezit interesul. Ele fac în așa fel, încât istorisirea să aibă un punct central, oferindu-i o axă literară, un centru de orientare. Așa că mi-am pus întrebarea: *De ce o iesle?* M-am întrebat dacă ieslea era indispensabilă. Există o nevoie intrinsecă de iesle?

Cei care îl așteptau pe Mesia ar fi trebuit să-I pregătească un loc, un leagăn frumos, în care Maria să-L poată așeza pe Dumnezeu cel întrupat. Dumnezeu i-a dat poporului Său o misiune și l-a înzeștrăit cu înțelepciune ca să o aducă la îndeplinire. Dar, când Copilul S-a născut, în familia umană nu a existat loc pentru El. Luca parcă își cere scuze pentru eșecul acesta de necrezut. Ca rezultat al decretului dat de împărat, spune el, în localitate se aflau prea mulți oameni (vers. 7). Ei ocupau locul în care ar fi putut să fie așezat Isus. Lui l-au lăsat o iesle ne semnificativă.

Desigur, ieslea nu era destinată pentru Isus, ci pentru animale. Isus a folosit ceea ce era al animalelor pentru că oamenii luaseră ceea ce ar fi trebuit să fie al Lui. Ieslea înseamnă că Isus S-a născut în afara tărâmului interacțiunii umane. La naștere, El a fost respins. Mai târziu, El S-a identificat cu cei săraci și cu cei în nevoie.

Istorisirea pare să pună în contrast puterea și bogăția lui Cezar August cu neajutorarea și simplitatea lui Mesia cel de curând născut. Simplitatea Lui de copil L-a urmărit tot restul vieții Sale. El a schimbat „tronul cerului cu ieslea și tovărășia și adorarea îngerilor sfinți cu vitele din grajd” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 32).

Aparent, nimeni nu a cooperat cu Dumnezeu ca să fie pregătit un loc pentru copilul Isus. Și totuși, referirea la iesle sugerează exact contrariul.

Ieslea! Mesterul care a construit-o nu și-a imaginat niciodată viitorul glorios al acestei iesle speciale. În timp ce o dăltuia, el a efectuat pur și simplu o lucrare care îi fusese încredințată. Dacă ar fi știut, desigur că i-ar fi făcut îmbunătățiri speciale, așa încât să fie mai elegantă și mai confortabilă. Poate că a tăiat-o din peretele de stâncă al peșterii sau a căutat un bloc de piatră, apoi l-a cioplit și l-a transformat într-o iesle. El a luat ceea ce Dumnezeu a creat, adică piatră, și din ea a făcut o iesle. Dumnezeu și această persoană au lucrat împreună ca să pregătească ieslea pentru Fiul lui Dumnezeu. Acest om a adus la îndeplinire lucrarea aceasta fără să-și dea seama că Dumnezeu îl folosește într-un proiect foarte special. Ce gând impresionant!

Da, era pregătit un loc pentru Fiul lui Dumnezeu. El S-a născut, iar Maria „L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle” (vers. 7), într-o scobitură în piatră.

Iarăși în piatră

Venirea lui Mesia în lume a prefigurat sfârșitul Său: viața Lui pe pământ a început în același fel în care avea să se încheie. În aceasta constă, partial, importanța ieslei.

Maria s-a conformat practicii obișnuite de a folosi fâșii de pânză, asemănătoare bandajelor, ca să înfășoare Copilul cu ele, pentru ca să-I țină membrele drepte. Apoi, neavând un pat de copil, L-a așezat în iesle.

Isus avea să mai treacă o dată prin experiența aceasta. El avea să fie înfășurat iarăși în fâșii de pânză și să fie pus în interiorul unei stânci: Iosif din Arimatea „L-a dat jos de pe cruce [trupul lui Isus], L-a înfășurat într-o pânză de în și L-a pus într-un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni” (Luca 23,53). Născut în singurătate, separat de lumea umană, El a murit respins de oameni, tot în singurătate. Stânca în formă de iesle și stânca în formă de mormânt parcă se oglindesc una în cealaltă pe tot parcursul lucrării Copilului. El S-a mutat dintr-una în cealaltă ca să împlinească misiunea pe care Tatăl l-a încredințat-o. Ieslea anticipează mormântul.

A doua referire la iesle în istorisirea nașterii Domnului ne conduce la o scenă aflată la o oarecare distanță de staulul sau grajdul în care S-a născut Copilul. Ne este prezentată frumusețea nopții pe dealurile Betleemului. În timp ce păstorii își îndeplinesc cu credincioșie responsabilitățile, un cor de îngeri îi întrerupe:

„Astăzi”, spun ei, „în seara aceasta, în cetatea lui David S-a născut Mesia!”

Betleemul era un sat mic. Păstorilor nu le-ar fi trebuit

mult timp ca să îl străbată. Dar cum aveau să Îl recunoască pe Copil, pe Mesia? „Iată semnul după care Îl veți cunoaște”, spun îngerii. „Veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle” (Luca 2,12).

Ieslea a fost într-adevăr un *semn*, nu doar în sensul că ea a confirmat ceea ce au spus îngerii, dar și în sensul că ea îndrepta atenția către misiunea Copilului.

Păstorii erau familiarizați cu ieslea. Ei își petreceau viața în jurul ieslelor. Poate chiar au făcut ei înșiși sau au văzut pe alții făcând iesle. Ei învățau animalele să meargă la iesle ca să-și găsească hrana. De fapt, ieslea era masa de la care se hrăneau animalele. În iesle se puneau fân pentru animale.

Fără îndoială că păstorii cunoșteau fiecare loc din Betleem în care se găsea o iesle. Dar această iesle specială era unică pentru că în ea stătea Mesia. Ea era plină cu prezența Fiului lui Dumnezeu, o prezență dătătoare de viață și susținătoare a vieții. În iesle, Dumnezeu oferea creației Sale și neamului omenesc singurul mijloc prin care viața lor putea fi susținută, și anume trupul Fiului Său iubit. În această iesle nu se afla fân! Dumnezeu S-a așezat El Însuși acolo, ca un dar al vieții. Da, ieslea a fost un semn – un semn al puterii dătătoare de viață, a lui Dumnezeu, prin Mesia.

Foame la iesle

Istorisirea ia acum o întorsătură nouă, neașteptată. Se pare că în ea există un element paradoxal. Adevarul este că nu trebuia niciodată ca păstorii să caute vreo iesle. Animalele erau cele care își ridicau capul atunci când le era foame și priveau în jur, ca să vadă unde este ieslea. Isaia a scris: „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său” (Is. 1,3). Dar, în

această istorisire, cei care suferă de foame nu sunt animalele, ci păstorii. În timpul nopților lungi, probabil că păstorii au vorbit între ei despre venirea lui Mesia și le ardea inima de nerăbdare să Îl vadă. În sufletul lor, exista o foame spirituală adâncă.

Ei au părăsit dealurile și au mers să caute ieslea – ieslea tainică despre care nu știa nimeni. Păstorii au ajuns la fel ca boii sau ca oile; ei căutau ieslea, căutau hrana din cer. Și au găsit-o!

În ochii celor educați, păstorii aparțineau păturii sociale de jos; în mod obișnuit, ei erau incluși în aceeași categorie cu animalele. Copilul

din iesle a fost oferit în primul rând celor disprețuiți și respinși din societate. Mesia S-a identificat în mod special cu cei de jos. El a devenit unul dintre ei. A fost pus în numărul lor (vezi Is. 53). În această iesle dătătoare de viață, păstorii aveau să găsească întotdeauna Pâinea vieții.

A treia ocazie în care ieslea este menționată în istorisirea nașterii Domnului ne aduce înapoi la staulul în care S-a născut Copilul. Păstorii au găsit ieslea și L-au descoperit pe Copil, pe Mesia. Ei L-au proslăvit pe Dumnezeu și L-au lăudat pentru mi-

nunile pe care le făcuse pentru ei, pentru ceea ce auziseră și pentru ceea ce văzuseră – pentru Copilul din iesle.

În acest moment din cadrul istorisirii, cu ieslea s-a întâmplat ceva splendid. Ea a devenit centrul închinării și al adorării. A devenit un altar. Pe ea Se afla o ființă destinată să fie adusă ca jertfă. Isus S-a născut, la fel ca majoritatea animalelor de jertfă, într-un staul sau grajd.

De obicei, trecem cu vederea faptul că animalele erau folosite ca simboluri ale lui Mesia. Biblia Îl descrie adesea pe Domnul Hristos în termeni teriomorfici, adică simbolizat printr-un animal. El este reprezentat prin șarpele înălțat de Moise în pustie, prin leu și prin miel. În noaptea aceea, la Betleem, Mielul S-a născut printre miei. Înainte de a fi recunoscut ca Fiul omului, El a fost Mielul născut într-un staul și așezat într-o iesle.

Da, miei s-au născut în staul – dar nu erau puși niciodată în iesle! Ei învățau de timpuriu să meargă la iesle ca să mănânce din ea. Staulul și ieslea dau mărturie despre faptul că o ființă cu totul specială, menită să fie adusă ca jertfă, Se născuse printre miei.

Altarul-iesle

În istorisirea despre nașterea Domnului, nu casa de poposire, staulul sau dealurile Betleemului, ci ieslea reprezintă locul cel mai important. Învățăm că trebuie să plecăm de pe dealuri, din locul în care încercăm să ne menținem bunăstarea prin eforturile noastre, și să mergem la iesle – locul în care Dumnezeu a oferit ceea ce aveam nevoie.

În prezența Copilului culcat în iesle, răspunsul este adorarea. În închinare și adorare, noi ne însușim ceea ce Domnul a așezat pentru noi în iesle. El a fost așezat acolo pentru noi toți și pentru restul creației. El a fost cel mai mare dar pe care Tatăl L-ar fi putut oferi pentru lume –

hrana din cer. Păstorii au știut că ieslea are o solie a mântuirii pentru toți; ei au fost în stare să înțeleagă taina ieslei și s-au închinat la acest altar.

De la iesle, Mielul acesta avea să meargă la cruce, în calitate de jertfă a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Într-adevăr, ieslea prefigurează crucea ca fiind altarul pe care Fiul lui Dumnezeu S-a adus ca jertfă, altarul pe care Și-a oferit trupul și sângele, pentru păstrarea vieții pe planeta aceasta. Permiteți-mi să spun cu respect: El este adevăratul „fân” din cer, pus în iesle pentru ca toți să se hrănească din El. Ieslea nu mai este doar masa de la care mănâncă animalele. Ea este masa lui Dumnezeu, de la care întreaga creație poate să mănânce și să trăiască. Este altarul în jurul căruia putem să ne adunăm, în calitate de creștini, ca să ne închinăm, să ne hrănim sufletul cu mana divină.

Dar trebuie să ne amintim că acest Copil nu a rămas în iesle. Tatăl Său L-a așezat pe tronul universului. El S-a mutat din iesle pe tronul lui Dumnezeu! El S-a născut ca să fie Împărat și a ajuns Împărat. Data următoare când Îl vom vedea – și, credeți-mă, Îl vom vedea –, El nu va fi înfășurat în scutece, ci va purta cea mai strălucitoare ținută regală pe care ne-am putea-o imagina vreodată. Nu va fi însoțit de animale, ci va fi înconjurat de nenumărați îngeri strălucitori. Nu va sta într-o iesle, ci pe tronul Împăratului universului.

Dar, înainte de a-L vedea iarăși și de a ne bucura de plinătatea prezenței Sale, trebuie ca mai întâi să mergem la staul. Trebuie să-L vedem în iesle, oferindu-Se ca jertfă pentru toți.

Ai fost la iesle în ultimul timp?

Angel Manuel Rodriguez este director adjunct al Institutului de Cercetări Biblice de la sediul mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la Silver Spring, Maryland. Adventist Review, 28 decembrie 2000

Este bine să serbăm Crăciunul?

George Reid, directorul Institutului de Cercetări Biblice al Conferinței Generale, răspunde:

Deși o mână de oameni din biserica noastră duc o campanie împotriva Crăciunului, noi nu considerăm că această problemă are importanță și niciodată nu am luat o poziție oficială cu privire la ea. Iată care este motivul. Este adevărat că, așa cum este serbat în prezent, Crăciunul prezintă anumite caracteristici care au fost preluate dintr-o tradiție păgână, în mare parte din cultura romană. Data, 25 decembrie, este preluată de la sărbătoarea romană Saturnalia, o comemorare a echinocțiului de iarnă. Contrar susținerii câtorva persoane neinformate, Ieremia 10 nu declară că pomul de Crăciun a venit din păgânism. Pasajul respectiv se referă la confecționarea idolilor, nu la pomi de Crăciun. Se pare că prima persoană care a pus lumini pe un brad în cinstea Crăciunului a fost Martin Luther.

Pentru noi, Crăciunul, așa cum este serbat în prezent, reprezintă o sărbătoare laică, chiar dacă este legată de un eveniment religios. El a ajuns să fie foarte comercializat, așa cum știm cu toții. Crăciunul reprezintă un timp pentru întâlniri de familie, când aproape toți angajații primesc liber de la serviciu, precum și un moment de părtășie și o ocazie în care se oferă daruri prietenilor și rudelor. Aproape nici una dintre acestea nu are legături cu obiceiuri păgâne și, chiar dacă ar avea, elementul păgân este atât de îndepărtat în trecut, încât nu ar avea nici o semnificație pentru cei de astăzi. Multe lucruri pe care le avem sunt legate de păgânism. Primele ferestre de sticlă din lume au fost puse în temple păgâne din antichitate, dar noi continuăm să folosim ferestre din sticlă, fără să avem un sentiment de venerație pentru ceva ce este păgân. Podurile, apeductele, marile drumuri, zidurile romane etc. au fost dedicate în general zeilor romani și deseori li s-au dat nume ale acestora. Sistemul de alimentare cu apă, din orașe, celebru din perioada Romei antice, era legat de asemenea de păgânism, dar noi avem și astăzi instalații de apă în locuințele noastre, chiar dacă nu avem nici un sentiment de stimă față de idolii păgâni.

Singurul timp sacru din Sfintele Scripturi îl constituie ziua a șaptea a săptămânii. Primii creștini nu aveau nici o sărbătoare care să marcheze aniversarea nașterii Domnului Hristos sau chiar a morții și învierii Lui. Desigur, ultimele două erau legate de Paștele iudaic, dar nicăieri în biserica primară nu există vreo referire la Easter [un alt cuvânt englezesc pentru Paști, cuvânt provenit de la sărbătoarea păgână]. În versiunea engleză King James a Bibliei, cuvântul Easter (Paști) apare o singură dată, ca urmare a unei greșeli de traducere. Ambele sărbători, Crăciunul și Paștele (Easter), au fost introduse printre creștini cu mai mult de un secol după ce au avut loc evenimentele pe care le comemorează și nu reprezintă sărbători biblice. Numai Sabatul este o sărbătoare biblică pentru creștini.

Pentru că trăim într-o civilizație suprasaturată de interesele comerciale atașate importanței Crăciunului, este imposibil să ignorăm evenimentul acesta, deși îl tratăm ca pe o sărbătoare laică. În calitate de adventiști de ziua a șaptea, suntem călăuziți în atitudinea noastră de sfatul scris de Ellen White și care se găsește în cartea sa *Căminul adventist*, la paginile 444-450. Vă recomand să citiți cu atenție aceste pagini, ca să aveți o înțelegere echilibrată a modului în care tratăm noi Crăciunul. Dacă unii doresc să marcheze, cu ocazia Crăciunului, nașterea Domnului Hristos, pentru noi aceasta nu reprezintă o dificultate deosebită. Dar dovezile sugerează faptul că Domnul Hristos nu S-a născut mai târziu de luna octombrie și cu siguranță nu în decembrie. Ramura răsăriteană a creștinătății, inclusiv Biserica Ortodoxă Greacă, Rusă și diferite alte ramuri ale Bisericii Ortodoxe, serbează Crăciunul în ianuarie. Sărbătoarea lor nu reprezintă un eveniment biblic mai mult decât cea de pe 25 decembrie.

Adventist Review, 1 martie 2001

Pastorul – judecător al dreptății

Ion Buciuman

„Și robul Domnului... să îndrepte cu blândețe pe potrivnici în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.” (2 Tim. 2,24-26)

Interesul superior al pastorului în lucrarea sa rămâne întotdeauna mântuirea celor din jur. Predicarea și vizitarea au de-a face în mod direct cu această funcție pastorală. Uneori, pastorul este în situația de a lucra cu cei greșiți în vederea îndreptării lor. Alteori, pastorul acționează ca împăciuitoare între părți aflate în conflict. Deși aceasta nu este funcția principală, neglijența și lipsa de principialitate pot produce pierderi de suflete prețioase prin administrarea greșită a disciplinei.

Drumul anevoios de la intuiție la cunoaștere

Prima dificultate cu care se confruntă un conducător spiritual în administrarea disciplinei și lucrarea cu cei greșiți este cunoașterea adevărului și înțelegerea corectă a cazului de care se ocupă. Uneori, informațiile pe care le deține sunt unilaterale, alteori, motive externe cazului determină o atitudine părtinitoare, iar rezultatul este o decizie eronată cu efecte dăunătoare, atât asupra celui în cauză, cât și asupra bisericii în ansamblul ei.

Având în vedere că slujitorul altarului este îndatorat față de adevăr, cunoașterea acestuia devine prima lucrare necesară. Folosind vizitele completate cu alte informații pe care le poate avea, pastorul se va asigura că înțelege în măsură cel puțin satisfăcătoare realitatea înconjurătoare în care se mișcă și trăiește omul de care se ocupă. Datorită poziției administrative și experienței profesionale, există tendința de a stabili diagnosticul și a trage concluzia înainte de a avea toate datele problemei. O asemenea obișnuință este mult prea dăunătoare, pentru a nu fi înlocuită cât mai curând cu respectul față de adevăr, oricât ar fi de neplăcut sau diferit de părerile personale.

Realitatea este că, în cele mai multe cazuri, conducătorul spiritual mai degrabă intuiește adevărul decât îl cunoaște în mod real. În ciuda acestei stări de lucruri, pastorul poate avea convingerea personală puternică, susținută cu cele mai bune dorințe și intenții, că el are dreptate și știe tot adevărul. În această ipostază, bazarea pe sentimente este cu totul eronată. Adevărul reprezintă o valoare în sine suficientă pentru a merita înțelegerea, aprecierea și a-i da dreptul de cauză cuvenit.

Cea mai simplă cale de a obține informațiile de bază necesare este cunoașterea nemijlocită a cazului prin

contactul personal. Vizita pastorală este cea mai bună ocazie pentru cunoașterea celui greșit și a lumii lui personale. Există practica de a invita la biroul pastoral, conform unei programări prealabile, a persoanelor în cauză. O asemenea procedură este confortabilă pentru pastor, mai ales pentru că se află pe propriul său teren, dar vizita la domiciliu este mult mai eficientă. La fața locului, vor fi o mulțime de detalii care, așezate la locul lor, vor oferi pastorului informațiile și cadrul general de înțelegere a adevărului.

Vizita pastorală pentru cercetarea unei cauze de disciplină nu poate să ia forma unui interogatoriu specific organelor de anchetă, pentru că, în fond, pastorul are obligația mântuirii sufletului în cauză, și nu simpla aplicare a disciplinei. O atitudine plină de înțelegere și respect față de cel vinovat, pe lângă faptul că va conduce mult mai repede la recunoașterea greșelilor, va contribui cu atât mai mult la refacerea și vindecarea celui greșit. Intransigența și comportamentul de confruntare manifestat de pastor în astfel de vizite pot stârni mai degrabă rezistență și spirit de îndreptățire de sine, ceea ce complică atât procedura bisericii, cât și salvarea celui care a păcătuit.

Obținerea informațiilor dintr-o singură sursă nu poate fi niciodată suficientă pentru a trage o concluzie definitivă. Orice slujitor al adevărului, care se respectă, va simți nevoia imperioasă de a verifica informațiile din cel puțin încă o sursă independentă. Dacă este vorba de conflicte, audierea echidistantă a ambelor părți este o condiție de bază obligatorie. În acest caz, datoria conducătorului spiritual este aceea de a urmări în primul rând restabilirea relațiilor deteriorate și numai în al doilea rând aplicarea disciplinei celor greșiți, dacă mai este cazul.

Prea adesea, eticheta de „purtare dezordonată” este aplicată oricărei situații neplăcute pe care o întâmpină pastorul în lucrarea sa. Este adevărat că termenul admite o aplicare foarte largă, dar nu poate fi încadrat în această categorie orice caz dificil. Purtarea dezordonată este un comportament reprobabil, care se desfășoară în public și aduce după sine atât dezonoare personală, cât și ocară asupra bisericii. În demersul său de documentare, este necesar ca pastorul să dea dovadă de multă răbdare și înțelepciune, pentru a nu stârni în mod gratuit manifestări neprincipiale care să fie apoi utilizate ca argumente de vinovăție. Este suficient de mare răul produs mai înainte, pentru a mai adăuga la el noi episoade, numai pentru a putea demonstra vinovăția cuiva. Misiunea pastorului nu este în primul rând de a dovedi vinovăția, ci aceea de a înțelege adevărul. Controlul propriilor sentimente și

disciplina de sine sunt elemente esențiale, atât în această fază, cât și în cele care urmează.

Valoarea personală a celor care au greșit

O serie de declarații explicite și directe din partea Spiritului Profetic arată cât de delicată și pretențioasă este lucrarea cu cei greșiți. Studiul cu rugăciune a acestei solemne responsabilități îi va conduce pe slujitorii Domnului să păstreze puritatea și integritatea bisericii și să redea căldura spirituală pierdută. Dacă membrii se dezvoltă într-o atmosferă de răceală și indiferență, biserica trebuie să caute să-i ridice din letargie. În cazul în care unii sunt în pericol de a se pierde, eforturi serioase sunt necesare pentru a-i aduce înapoi pe calea cea bună.

„În lucrarea cu cei greșiți, poporul lui Dumnezeu să urmeze cu credincioșie instrucțiunile date de Mântuitorul în Matei, capitolul 18...

Ființele umane sunt proprietatea lui Hristos, răscumpărate de El cu un preț infinit, legate de El prin dragoste divină. Cât de plini de grijă trebuie să fim, atunci când avem de-a face unii cu alții... Membrii bisericii nu au nici un drept să urmeze propriile lor impulsuri și înclinații în tratarea celor greșiți. Ei nu trebuie să-și exprime prejudecățile față de cei greșiți, pentru că astfel ei așază în mintea altora aluatul răului. Informații nefavorabile despre frați și surori sunt schimbate în sânul bisericii. Se fac astfel greșeli și nedreptăți din lipsa de bunăvoință de a urma instrucțiunile date nouă de Domnul Isus Hristos” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 259).

„Domnul așteaptă ca urmașii Săi să arate o foarte mare grijă în a se purta unii cu alții. Ei trebuie să înalte, să refacă și să vindece, dar în același timp să nu neglijeze aplicarea disciplinei corespunzătoare. Membrii trebuie să fie priviți ca ucenici în școala lui Hristos, învățând să-și formeze caractere demne de înalta lor chemare. În biserica de pe pământ, copiii lui Dumnezeu se pregătesc pentru marea întâlnire cu biserica din ceruri.

Cei care trăiesc în armonie cu Hristos au perspectiva vieții veșnice în familia celor mântuiți” (*ibid.*, 262).

Aceste câteva declarații inspirate arată că disciplina bisericii este un lucru de la sine înțeles, dar că omul reprezintă o valoare pe care biserica este chemată să o opere cu răbdare, înțelepciune și grijă gingașă. Este foarte interesant că persoane care dau pe față o atitudine foarte tranșantă față de păcat, atunci când sunt ele însele în centrul atenției pentru probleme de disciplină, pretind cea mai mare clemență și înțelegere, fiind extrem de afectate atunci când acestea nu li se acordă potrivit cu așteptările lor personale. Unii ca aceștia sunt nevoiți să învețe, din propria lor experiență negativă, marea lecție a iubirii de oameni. Din acest punct de vedere, biserica arată mai degrabă a sanatoriu decât a vitrină de oameni desăvârșiți. A ne ajuta unii pe alții este mult mai util decât a ne judeca aspru în vederea îndreptării.

Reguli și regulamente

În interpretarea cazurilor de disciplină și în procedurile aplicate celor greșiți, este necesară respectarea cu credincioșie a regulamentelor aflate în vigoare. Principala colecție de legi privitoare la viața disciplinară se află în *Manualul bisericii*. Acesta constituie actul normativ obligatoriu pentru întreaga activitate. Studiul aprofundat al acestui document, atât la nivelul Institutului Teologic, cât și, apoi, în alte ocazii de dezvoltare profesională, dar mai ales în mod individual, ar trebui să fie o condiție definitorie pentru statutul de pastor. Înțelegerea atât a literei, dar mai ales a spiritului și principiilor general valabile se obține după experiență practică și printr-o permanentă preocupare de creștere personală. Adeseori, discuții colegiale și sfaturi din partea conferinței ajută în mod efectiv la aplicarea corespunzătoare a regulamentelor bisericii.

Din moment ce *Manualul bisericii* este aprobat de biserica mondială în sesiune, el deține întreaga autoritate a bisericii. „Când, într-o Conferință Generală, judecata fraților adunați din toate părțile câmpului este exercitată, independența personală și judecata

personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci să fie supuse.” (*Mărturii*, vol. 9, 215-216)

O adeziune strictă față de *Manualul bisericii* nu este doar o responsabilitate a pastorului, ci și un avantaj al său. Dacă îl respectă, chiar și în punctele în care el ar dori să fie operate schimbări, atunci el se poate sprijini pe autoritatea lui, atunci când alții fac presiuni pentru schimbări inacceptabile. Dacă regulile stabilite pentru biserica mondială sunt minimalizate de către pastor, el va constata cu surprindere că și alții vor minimaliza regulile pe care le va stabili el pentru propria sa biserică.

Manualul bisericii este totuși un document flexibil. El permite adaptarea culturală și acceptă schimbările sociale. Pastorul se poate simți liber și îndatorat să opereze schimbări, care nu contravin însă literei și spiritului prevederilor manualului.

Concluzie

În calitate de judecător al dreptății, pastorul este dator față de Dumnezeu și față de adevăr să cunoască realitatea și numai după aceea să tragă o concluzie definitivă. În procesul documentării, oamenii rămân la fel de importanți și trebuie prețuiți așa cum o face Dumnezeu, indiferent de încercăturile în care ei s-ar putea afla. Împăcarea și restabilirea armoniei sunt mai importante decât disciplina, dar nu o pot înlocui ori de câte ori este cazul. Opțiunile personale pot fi piedici serioase atât în înțelegerea adevărului, cât și în limitarea și recuperarea pierderilor. Interpretarea personală este inevitabilă, dar nu poate și nu trebuie să schimbe litera și spiritul regulamentelor aflate în funcțiune. Presumția de nevinovăție poate fi înlocuită numai cu argumente și probe valabile, care trebuie stabilite principal și administrate corespunzător. *Aforismul* că nu trebuie să greșim îndreptându-i pe cei greșiți poate fi considerat un adevărat moto pentru pastorul aflat în exercițiul funcțiunii, în timp ce împarte drept adevărul despre oameni și despre problemele lor.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorală a Uniunii de Conferințe.

„Prietenii Împăratului”

Sărbătoarea unui sfârșit de octombrie: Festivalul Tineretului, de la Târgu Mureș

Corina Tuzla

Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi” (1 Ioan 1,3). Încă se întrepătrund în amintire acordurile cliplului care a deschis și a încheiat prezentarea Galei Laureatilor... emoții, bucurii și tristeți ale celor care au venit să participe ori numai să privească imagini ale unui octombrie auriu, cu brumă căzută peste noapte, dar cu un cer atât de albastru peste zi... Special pentru festival, desigur! Festivalul de creație și interpretare al tinerilor adventiști, desfășurat în zilele de 26 și 27 octombrie 2001 în frumosul oraș de pe Mureș.

Și au venit, într-adevăr, tinerii „prietenii ai Împăratului” din multe colțuri ale țării. Majoritatea, sosiți în timpul nopții de joi spre vineri sau chiar în zori, fără să apuce măcar câteva ceasuri de odihnă, trăind la maximum tensiunea ultimelor repetiții, înainte de a veni în fața juriilor pentru evaluare. Alți tineri, din Târgu Mureș, au renunțat și ei la somn pentru a pregăti sutele de ecusoane, bilete de cazare, pachete cu sandvișuri – „măruntișuri” ce par de la sine înțelese, dar care necesită mult timp și efort.

Vineri, ora 10 dimineața. Cei mai mulți dintre participanți au primit deja broșurile cu instrucțiuni, au fost repartizați la gazde, au aflat la care dintre cele patru comunități se va desfășura evaluarea pentru secțiunea la care s-au înscris. Deschiderea festivalului mai întârzie o jumătate de ceas, dar iată – totul este gata, în sala comunității Târgu Mureș A forfota încetează și răsună pentru prima dată imnul festivalului. Cuvântul de deschidere ne

îndreaptă gândul spre 1 Cronici 27,23-34, pasaj în care sunt numiți cei de la curtea împăratului David – fiecare având câte o funcție importantă în Israelul acelor timpuri. Și, printre ei, un om, Hușai Architul – amintit nu ca sfetnic, înțelept, căpetenie de oaste, vistiernic, pivnicer etc.... nu, ci „numai” ca fiind prietenul împăratului. Așa cum, sperăm, au venit și tinerii la această sărbătoare, în primul rând ca prietenii ai lui Isus, Domnul domnilor, indiferent de talentul prin care doresc să-l dea slavă: în muzică, în literatură, în arte plastice,

fotografie sau film.

După ora 11, începe în sfârșit și evaluarea propriu-zisă. Unii participanți sunt plini de emoție; alții par liniștiți. La secțiunile de fotografie și arte plastice, lucrările predate sunt expuse pe panouri și pe mese, în ceea ce va constitui mica expoziție admirată de mulți în ceasurile de după terminarea concursului. Juriile de la secțiunile de poezie și proză în limba română și respectiv maghiară primesc de asemenea creațiile celor înscriși. Secțiunile de muzică vocală și instrumentală sunt, poate, cele mai spectaculoase – iar în sălile în care se desfășoară audierea soliștilor și a formațiilor sunt destui cei veniți doar pentru a asculta... Cineva cere voie „doar cinci minute, să mai fac niște vocalize” – și se închide în sala în care trebuiau aranjate panourile cu picturi... Participanții înscriși la mai multe secțiuni au parte de un pic mai mult stres – căci trebuie să meargă de la o comunitate la alta, pentru a trece pe la fiecare juriu care le evaluează creațiile sau interpretarea... Între timp, fie așteptând „la coadă” în funcție de ordinea în care s-au înscris, fie după ce s-au prezentat deja în fața juriului, unii participanți desfac pachetul cu mâncare... Sunt însă și oameni care nu mai apucă nici măcar să bea un pahar de apă, toată ziua.

După-amiază târziu se încheie și evaluarea. Ce-a fost mai greu a trecut. Urmează ce e mai frumos! Din nou ultimele pregătiri, de data aceasta pentru Sabat. Abia o dată cu începerea serviciului divin începe să se stingă rumoarea, iar liniștea coboară încet, încet în sufletul tuturor celor prezenți: gazde și oaspeți, tineri și bătrâni, membri obișnuiți și personalități ale bisericii, profesioniști consacrați și aspiranți la consacrare, deopotrivă... Programul este îmbogățit prin prezența soliștilor și corurilor venite de departe, care ne oferă bucuria de a ne cufunda în armonia glasurilor sau instrumentelor lor. La sfârșit, oboseala după o zi atât de plină parcă a mai scă-

zut. Ne despărțim, îndreptându-ne fiecare spre casă – cei mai mulți însoțiți de gazdele noastre, care ne-au primit cu atâta căldură.

A doua zi, serviciul divin are din nou un aer sărbătoresc deosebit: cele patru biserici din Târgu Mureș sunt arhipline, numărul celor

prezenți fiind probabil aproape dublu față de obișnuit; și, din nou, muzica interpretată de oaspeți ne umple inima. După încheiere, mai avem un răgaz de vreo două ceasuri – apoi urmează punctul culminant al festivalului: Gala Laureatilor! Se va desfășura la Palatul Culturii – și, din nefericire, numărul de locuri limitate (din cauza stării clădirii – siguranța cam... nesigură a balcoanelor) ne obligă să acordăm prioritate la intrare în primul rând participanților (normal, unii vor primi și distincții – cum să nu fie în sală?) și, apoi, câte unui membru al famili-

ilor care și-au deschis casa pentru a primi oaspeți. Ne pare rău că au rămas atâtea cărora le-ar fi făcut plăcere să vină la Gală și care n-au mai putut intra. Mulțumim celor care au înțeles...

Sâmbătă, ora 3 după-amiaza. Începe. Iarăși răsună acordurile imnului. Sala, cu o arhitectură impresionantă, pe care o admirăm cu toții, este plină, plină – sunt nenumărați cei care trebuie să rămână în picioare. Pe ecran, „echipa tehnică” proiectează imaginile care dau culoare acestei gale: „afișul” cu titlul festivalului și sigla atât de sugestivă...

Memorabila secvență de început, în care, printre scenele filmate pe stradă – trecători preocupați, copaci cu frunze ruginii, mașini trecând una după alta –, putem „vedea” extraordinara

reclamă ce pare să fi fost făcută festivalului nostru pe afișajele electronice și pe panourile din stații... (nu-nimic! cândva, la festivaluri la care acum abia putem visa, toate reclamele vor anunța cu adevărat evenimentul care, atunci, îi va interesa și îi va aduna pe toți). Textul imnului festivalului, pentru cei care nu l-au învățat încă (literele curg pe ecran și se strâng în cuvinte, parcă ar fi note alcătuit din fraze muzicale). Filmul a fost realizat de o foarte creativă

echipă din Moldova, după „Povestea vorbii”. Lucrările premiate la secțiunile de arte plastice au fost filmate de băieți, cu o zi înainte.

Emoționați, participanții care își aud numele urcă pe scenă pentru a primi diploma de la un reprezentant al juriului. Câțiva sunt copleșiți și coboară în fugă, fără să mai ia și crizantema oferită, iar unii dintre ei, uitându-și chiar și diploma și „trofeul”. Din fericire, sunt și momente care fac să mai scadă tensiunea: o povestire, spontaneitatea micului Thomas, întrebările puse de prezentatori, pe rând, câte unui membru al juriului, câte unui participant. De asemenea, grupurile care au prezentat o pantomimă și o scenetă. Și, nu în ultimul rând, poeziile și proza pline de sensibilitate, citite de premianții la secțiunea de literatură, precum și muzica interpretată de cei de la secțiunea de muzică vocală și instrumentală...

Cesurile zboară, nici nu mai știm când a trecut de 7 seara... Au fost citite toate listele cu premiile și

mențiunile (din păcate, în iureșul festivalului, unele diplome s-au pierdut, iar câteva nume au fost omise – deși primiseră o distincție din partea juriului... iertare! – vom încerca să reparăm ce se mai poate, publicând lista cu premianții de la toate secțiunile). Se mai cântă o dată imnul. Iată, am ajuns și la încheiere. Sala se golește văzând cu ochii – rămân în urmă acorduri melancolice de pian, ultimele imagini pălind pe ecran, petale de crizanteme, broșuri

cu textul imnului, hârtii în care au fost împachetate premiile, freamătul ce se stinge, încet. Un simțământ neclar, oscilând între oboseală și ușurare, între bucuria simțită (căci am văzut atâtea daruri împărțite cu mână largă de Tatăl nostru ceresc, atâtor tineri care doresc să cânte pentru El, să deseneze pentru El, să scrie pentru El – și pentru bucuria noastră, a celorlalți) și senzația ciudată, bruscă, de „gol” (Cum? S-a și terminat, gata?).

S-a terminat... E timpul să ne întorcem acasă. Dar nu înainte de a face curățenie în sală, pentru a lăsa impresia care se cuvine despre „prietenii Împăratului”.

Ce ar mai fi de adăugat? Mulțumirile. Mulțumiri participanților, care ne-au împărțit din talanții lor. Mulțumiri membrilor juriilor, care au acceptat sarcina deloc ușoară de a evalua și departaja și de a oferi îndrumare participanților. Mulțumiri organizatorilor, mulțumiri directorilor de tineret de la uniune și de la conferințe, care au fost alături de tinerii din conferințele lor și care au contribuit direct și la buna desfășurare a serviciilor divine din Sabat, precum și, mai ales, a festivalului în sine. Mulțumiri echipei tehnice, fără de care prezentarea Galei ar fi fost poate seacă, monotona. Mulțumiri echipei de tineri din Conferința Transilvania Sud, care au muncit enorm pentru a pune la punct „detaliile” și a face mașinăria să meargă. Mulțumiri gazdelor din Târgu Mureș, care ne-au primit cu brațele deschise în casa lor, timp de câteva zile, pe care nu le vom uita.

Și mai ales Îi mulțumim Celui fără de care toate acestea nu și-ar avea locul și ar fi lipsite de sens: Dumnezeu nostru, Împăratul. Doamne, ajută-ne să rămânem veșnic prietenii Tăi!

Corina Tuzla lucrează în cadrul Departamentului Tineret la Uniunea de Conferințe.

Iată, în continuare (pag. 25), lista cu rezultatele primite de la fiecare juriu, în urma evaluării lucrărilor prezentate și pieselor interpretate de participanți. Îi rugăm pe cei care nu și-au ridicat premiile să contacteze Departamentul Tineret al Uniunii.

COMPOZIȚIE MUZICALĂ

Marele Premiu: –

Premiul I: –

Premiul II: –

Premiul III: Cazan Sebastian, Stoian Adela și Stoian Adriana

Mențiuni: Bogdan Dina, Bogdănescu Răzvan, Brașoveanu Veronica, Cataramă Elida, Chereji Radu, Constandache Ferid, Foghiș Anca, Gravui Csilla, Hegyi Árpád, Moldovan Flavius, Pașcaliuc Iosif, Roșca Mădălina, Simen Adriana, Stana Lucian, Toma Mariana și Cristian

MUZICĂ VOCALĂ

Marele Premiu: Iuga Mia

• **Solist vocal**

Premiul I: –

Premiul II: Floroiu Larisa, Negrea

Gabriela

Premiul III: Gătan Cătălin

Mențiuni: Kárdos Erwin

• **Voci egale**

Premiul I: Grupul vocal Piatra Neamț

Premiul II: –

Premiul III: –

Mențiuni: Grupul vocal Sărmaș

• **Grup vocal mixt**

Premiul I: „Cromatic” (București), „Laude Criste” (Timișoara)

Premiul II: –

Premiul III: Grupul vocal Bacău,

Grupul vocal Iași

Mențiuni: Grupul vocal Chinari, Grupul vocal Târgu Jiu

MUZICĂ INSTRUMENTALĂ

Marele Premiu: Cazan Sebastian

• **Suflători – Solo**

Premiul I: Pop Semida

Premiul II: Cazan Sebastian, Chiriță

Andrei

Premiul III: Csergezan Arthur, Necula

Rareș

Mențiuni: Cozma Lorand

• **Suflători – Grup orchestral**

Premiul I: –

Premiul II: Trio trompete „Betel”-Arad, Formația de alamuri din Sântioana-Mureș

Premiul III: –

Mențiuni: –

• **Corzi – Grup orchestral**

Premiul I: „Laude Dominus”-Piatra Neamț

Premiul II: Grupul orchestral Sf.

Gheorghe A

Premiul III: Trio instrumental Buzescu

Mențiuni: –

• **Pian – Solo**

Premiul I: Mateeaș Daniel

Premiul II: Baciș Vlad

Premiul III: Bogdănescu Răzvan, Ciobanu Laura

Mențiuni: Soare Adela, Varadi Ana

• **Vioară – Solo**

Premiul I: Stroici Sara

Premiul II: Felea Sebastian, Pârvan

Aurora

Premiul III: Cucu Cătălin, Cucu Ciprian

Mențiuni: Cojocaru Emanuel

• **Violoncel – Solo**

Premiul I: Toma Cristian

Premiul II: Cojocaru Tamara

Premiul III: –

Mențiuni: –

• **Duet**

Premiul I: –

Premiul II: Kelemen Krisztina și Kelemen Szilard

Premiul III: –

Mențiuni: –

POEZIE – LIMBA ROMÂNĂ

Marele Premiu: Brihan Elena

Premiul I: –

Premiul II: Lupu Gicu

Premiul III: Duciu Beniamin

Mențiuni: Ghioc Georgiana, Iosub Lavinia

POEZIE – LIMBA MAGHIARĂ

Marele Premiu: –

Premiul I: Halmi Zsolt

Premiul II: Orban Szilard

Premiul III: –

Mențiuni: Kovács Kamilla

PROZĂ SCURTĂ – LIMBA ROMÂNĂ

Marele Premiu: –

Premiul I: Coricovac Amelia

Premiul II: Horândău Daniel

Premiul III: Iosub Lavinia

Mențiuni: –

FOTOGRAFIE

Marele Premiu: Văraru Romică

Premiul pentru tehnică: Bălăcean Sorin

Premiul pentru sensibilitate: Bordoș

Călin

Premiul pentru compoziție: Brad Ana

Premiul pentru mesaj: Gheorghită

Octavian

Premiul pentru instantaneu: Kovács

Judith

Premiul pentru conceptualizare

inteligentă: Roșca Carmen

Premiul pentru cromatică: Stăvar

Costel

PREZENTĂRI MULTIMEDIA

Marele Premiu: –

Premiul I: –

Premiul II: –

Premiul III: Ene Andrei

Mențiuni: Căteanu Ionel, Porkoláb Csaba

FILM DE SCURT METRAJ

Marele Premiu: Iosub Robert

Premiul I: –

Premiul II: –

Premiul III: Ștefănescu Bogdan

Mențiuni: –

ARTE PLASTICE

Marele Premiu: Vass Szilard (pt. instalația „Curgerea timpului”)

• **Grafică**

Premiul I: Vass Szilard

Premiul II: Ciornei Mihaela

Premiul III: Toader Eduard

Mențiuni: Grecea Afrodita, Laczko Csongor, Moldovan Andreea

• **Pictură**

Premiul I: Demeter Robert

Premiul II: Hotnog Roxana

Premiul III: Panaite Nely

Mențiuni: Kíraly Erwin

• **Pictură pe sticlă**

Premiul I: –

Premiul II: Mihaicută Nelu

Premiul III: –

Mențiuni: Cătinean Ancuța

• **Grafică și Pictură – copii**

Premiul I: Gedő Elisabeta

Premiul II: –

Premiul III: Iosub Lavinia

Mențiuni: –

• **Tehnică mixtă (colaaj)**

Premiul I: Dănilă Florina

Premiul II: Hotnog Roxana

Premiul III: –

Mențiuni: Nagy Károly

• **Arte decorative**

Premiul I: Szász Geza

Premiul II: Cătinean Mariana, Cosma

Liliana și Toma Lidia

Premiul III: Nistor George

Mențiuni: Hofman Larrisa (pt. seminte),

Oglan Ana (pt. seminte)

• **Aranjamente florale**

Premiul I: –

Premiul II: –

Premiul III: –

Mențiuni: Dănilă Florina

• **Machete**

Premiul I: –

Premiul II: Săraru Adrian

Premiul III: Cătinean Petre, Nistor

George

Mențiuni: –

• **Sculptură**

Premiul I: –

Premiul II: Mán Janos

Premiul III: Vass Szilard

Mențiuni: Palade Andrei, Suciu Cristian

Urmările îndoielii

Rubrică realizată de Mirela Csavdari

„E bine să avem experiențe cu Dumnezeu”, ne spune Lucreția Stroiici din Piatra Neamț. Dacă nu vă este cunoscut acest nume, vreau doar să vă amintesc că în repertoriul corurilor noastre din întreaga țară sunt multe piese muzicale semnate de Adrian Stroiici, piese de o mare sensibilitate artistică. Vă invit ca, prin rândurile de mai jos, să cunoașteți ce se ascunde în spatele acestui nume, să pătrundeți în armonia acestei familii, pentru a asculta, pe portativul iubirii, cea mai nouă piesă muzicală, compusă de această dată de soția lui, Lucreția.

Mă numesc Stroiici Lucreția. Lucica și locuiesc în Piatra Neamț. Am 35 de ani, sunt căsătorită și am o fetiță de 10 ani, pe nume Sara.

Soțul meu este un deosebit talent muzical atât în compoziție, cât și în interpretări pianistice, este profesor, compozitor și membru al Uniunii Compozitorilor. Dar, mai mult ca toate, soțul meu este un om deosebit, un soț și un tată ideal.

Îmi pare rău că, din cauza mijloacelor materiale modeste, nu poate fi valorificat la justa sa valoare. Deși lucrează mult, abia își găsește timp să compună. Uneori compune în timp ce ascultă câte un copil care cântă la pian. Are acasă maldăre de piese ce ar trebui publicate, iar altele sunt răspândite prin țară, pe la diferite formații.

Așa se face că mergem prin câte un loc din țară și auzim piese compuse de soțul meu, interpretate de diverse formații corale, chiar soliști sau orchestre. Unele din ele ajung atât de modificate, încât aproape că nu mai sunt de recunoscut, dar poartă semnătura: Adrian Stroiici. Altele pur și simplu le-a scris la „viteză” și le-a trimis. Respectivii beneficiari nici măcar nu s-au sinchisit să-i mulțumească, dărmită să-i trimită și lui o copie.

Dar poate că asta este soarta geniilor,

căci pot afirma cu certitudine că soțul meu este un geniu. Cu regret însă trebuie să recunosc, fiind persoana care-l cunoaște cel mai bine și cu care împărtășește totul, și bine, și rău, că din cauza unei pareze faciale nu toată lumea îl acceptă. Ceea ce mă bucură totuși este că oameni deosebiți ai țării, și chiar din afară, oameni mari îl prețuiesc, îi iubesc muzica și-l iubesc și pe el. Este un om deosebit, iar în viața de familie este un bărbat ideal.

La un an și câteva luni după nuntă, s-a născut fetița noastră. Sara seamănă leit în ale muzicii cu tatăl ei. Când avea fetița 8-9 luni, a venit pe la noi un frate din Rădăuți, Petrică Diaconu, ceva mai mare decât noi ca vârstă. Dumnealui dorea ca soțul meu să-l pregătească pentru admiterea la Conservator.

Într-un moment de „respiro”, când soțul meu i-a dat un dicteu, am scris și eu dicteul și l-am făcut foarte bine. Fratele Petrică m-a lăudat și m-a ambiționat să mă apuc să învăț pentru examenul de admitere din toamnă la Conservatorul de la Iași.

Nu mi-a trebuit mult timp să mă hotărâsc, așa că m-am apucat de treabă. Toată vara, noapte de noapte, pentru că ziua nu aveam timp, am învățat teoria pe de rost. Ziaua, când mai aveam timp, mai scriam câte un

dicteu, mai solfegiam și bineînțeles studiam la flaut. Mulțumesc și fostului meu profesor de flaut, Azaharioaiei, care m-a ajutat mult.

În același timp, învăța și soțul meu pentru definitivat. Le-am telefonat sociilor (mama mea fiind în vârstă) și i-am rugat să stea cu fetița 3 săptămâni, cât lipsim noi. Ei locuiau în capătul celălalt al țării, aveau serviciu, dar totuși au făcut ce au putut, au „lăsat baltă” totul și au venit să stea cu fetița.

Deși banii erau foarte puțini, ne-am rugat și am plecat. Mai întâi, și-a dat soțul definitivatul. În timpul acesta, eu stăteam într-o sală de clasă, solfegiam și studiam la flaut.

Corepetiție făceam cu soțul meu, de aceea am luat o notă foarte mare. La un moment dat, la o piesă de Bartok, am observat cum profesorii din comisie, 15 la număr, parcă vrăjiți, uitaseră că eu eram cea care trebuia să fiu ascultată și-l ascultau cu atenție pe el. La sfârșit l-au felicitat.

După câteva zile, soțul a terminat și am învățat în continuare împreună pentru admiterea mea. După proba eliminatorie, urma examenul, care trebuia să aibă loc joi, vineri și sâmbătă. Dar eu dădeam doar ca să văd cum este, urmând ca anul viitor să dau admiterea mai serios. În mod

sincer, credeam că după proba eliminatorie voi pleca acasă, însă Dumnezeu a îngăduit să trec și să intru în „focuri” din plin.

Locuiam la niște frați mai în vârstă care, văzându-ne cât învățăm și de mâncat mai nimic, ne-au „sfătuit” că e mai bine să ne lăsăm păgubași:

– Școala este pentru oameni cu bani: dacă nu-i ai, ce-ți trebuie?

Am tăcut și ne-am văzut de ale noastre. După fiecare examen, se afișau rezultatele. Așa că, după examenul de joi, ne-am adunat toți adventiștii, eram șase care participam la admitere, la o oră de rugăciune la fratele Săndulache Corneliu, ca Dumnezeu să intervină pentru examenul de sâmbătă.

Un coleg nu era prea convins că ar fi păcat să mergem la examen, deoarece sâmbătă aveam proba la instrument și zicea că îi cântăm Domnului...

După ce am discutat, ne-am lămurit și am hotărât să nu mergem. Doar două fete, care nici nu au intrat anul acela, au hotărât că, dacă Dumnezeu nu le ascultă rugăciunea, ele se vor prezenta sâmbătă la examen. Noi, ceilalți, am hotărât ca, indiferent de rezultat, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, să nu cedăm de la poruncile lui Dumnezeu.

Este atât de frumos să vezi cum Dumnezeu lucrează și să simți puterea rugăciunii și a împreunei simțiri! Au fost niște clipe deosebit de frumoase!

Ne-am rugat și trebuia ca vineri, după examen, să vorbim cu rectorul. În Conservator nu era voie să intri, decât dacă erai chemat la examen. Doar la ușa din față se putea vorbi. L-am văzut la un moment dat pe dl decan Vasile Spătăreanu, un mare compozitor, dar și un om deosebit. Când i-am prezentat cazul nostru, cererea noastră, a răs cu poftă și ne-a răspuns că, dacă dl rector este de acord, din partea dânsului nu-i nici o problemă, dar că așa ceva este imposibil.

Spunea dânsul:

– Este concurs, nu un examen oarecare!!!

Cu dl rector nu îndrăzneam nici

unul să discutăm, însă Dumnezeu ne-a trimis un gând. Ar fi bine dacă ar vorbi o persoană deosebită cu dânsul despre problema noastră. Clipele treceau. Câțiva, Adina Pârvan, Petrică Diaconu, Florin Herghelegiu, obținuseră nota maximă la celelalte examene. Ne-am retras într-un colț, în curtea Conservatorului, și ne-am rugat din nou ca Dumnezeu să-l trimită pe pastorul Pârvan, tatăl Adinei, mai repede decât trebuia să sosească.

Dânsul era programat să petreacă Sabatul la Iași, pentru că tocmai primise acest district, dar trebuia să vină de la Bacău. Era aproape de amiază. Trebuia să ajungă în câteva ore, foarte puține. Auzisem că dl rector trebuia să plece și problema noastră nu era rezolvată. Nu aveam decât o șansă: ajutorul de sus. Ne-am rugat.

Mai târziu, fratele Pârvan ne-a povestit cum a simțit că nu mai are stare. S-a îmbrăcat, și-a luat familia, s-a urcat în mașină și a pornit repede spre Iași, să vadă ce face Adina.

Au urmat momente tensionate! Dl rector tocmai se pregătea să plece, dar cineva, nu știu cine, l-a oprit ca să vorbească ceva cu dânsul. Între timp, a sosit fratele Pârvan. Am rămas șocați când l-am văzut. În două cuvinte, i-am explicat tot. S-a pregătit puțin și a pornit să-l întâlnească pe rector, care tocmai pleca.

După o discuție lungă, ce părea fără rezultat, a venit afară și ne-a spus:

– Măine seară, după apus, veniți și dați examen.

Ce bucurie pe noi! Am avut parte de un Sabat minunat. Fratele Săndulache ne luase pe toți la dânsul acasă, unde ne-am rugat și am cântat până târziu. Sâmbătă seara, însoțiți de mai mulți frați de la adunare, am încheiat Sabatul, sub un copac din curtea Conservatorului, cu cântarea „Când se lasă umbra serii”.

Toți aveam voci bune, așa că a sunat minunat.

Chiar atunci a apărut dl rector în ușa de la intrare și ne-a așteptat liniștit până am terminat și rugăciunea de mulțumire, apoi ne-am îndreptat spre intrarea

Conservatorului. Fratele Pârvan a luat-o înaintea noastră, după care, cu o față tristă, s-a întors cu mesajul:

– Îmi pare rău, comisia nu a mai putut aștepta.

A urmat o tăcere scurtă, dar chinătoare. Apoi vocea rectorului:

– Veniți mâine dimineață la comisia de la Canto, care e aceeași, și veți putea susține examenul.

O experiență frumoasă. De fapt, eu cred că Dumnezeu pentru această experiență m-a ajutat să dau acest examen. Când am primit rezultatul și am aflat că am reușit, am plâns.

Nu de bucurie, ci de durere, căci pentru mine familia mea era mai presus de orice. Ce se va întâmpla cu Sara? S-o iau cu mine? S-o las cu cineva? Soțul nu se putea descurca singur cu ea, pentru că își luase catedră dublă, ca să ne putem întreține, și stătea de dimineața până seara la școală. Mama era bătrână și bolnavă de inimă, totuși și ea ne-a ajutat destul de mult.

S-a oferit familia Costin să ne ajute cu fetița. Dânsii m-au iubit foarte mult de mică. Le mulțumesc mult pentru ajutorul lor. Puțini creștini se ridică la nivelul lor.

Acum trebuia să-mi caut gazdă. După ce am aflat câteva prețuri, m-am lăsat păgubașă, deoarece nu-mi puteam permite dintr-un salariu. M-am prezentat la domnul prorector și l-am rugat să mă ajute să obțin un loc la cămin, cea mai ieftină soluție de a putea dormi undeva. M-a refuzat, zicându-mi:

– Voi, adventiștii, vă ajutați între voi, așa că eu îi ajut pe cei pe care nu-i ajută nimeni.

Foarte greu se obținea o cameră în cămin. Până la urmă, s-a rezolvat.

Mi-era foarte greu s-o văd pe fetița mea doar la sfârșit de săptămână. Avea doar un anișor și era atât de dulce, încât nu mă puteam despărți de ea decât cu multe lacrimi.

Sâmbăta era zi de odihnă, dar de sâmbătă noaptea până duminică seara eram între cratițe, făceam ordine, spălăm, ca soțul și fetița să aibă totul pentru încă o săptămână. Mă simțeam epuizată. La cursuri, plecam doar cu

bani pentru pâine și pentru drum.

Țin minte că o dată am plecat doar cu 5.000 de lei la mine. Banii aceștia nu-mi ajungeau decât pentru drum, nu mai aveam nici pentru pâinea pe care o consumam de obicei, bineînțeles goală, pentru că nu puteam să mai cumpăr altceva. După ce am plecat, m-am rugat și, minune, pe drum am găsit încă 5.000 de lei, cu care m-am descurcat „boierește” până la întoarcere.

Mai duceam de acasă câte un borcan cu zacuscă, dar trebuia să țin cont de cei de acasă, pentru că nici ei nu aveau din belșug și în plus nu aveau unde să țin alimente, pentru că se stricau. Am început să mă simt rău din cauza anemiei. Din cauza subnutriției și a oboselii, era să cad de câteva ori pe stradă, însă pe copil nu l-am lipsit niciodată de ce a fost mai bun. Nu am avut bani de portocale pentru noi, însă pentru copil, da; și dacă ne era poftă, mâncam cojile. Stăteam 8-9 ore pe zi și suflam în flaut nemâncată... Nu mai puteam să dorm noaptea, dar învățam.

Progresasem uimitor într-un an și doream să-mi dau specializarea la instrument. După prima sesiune, am obținut o bursă de studii. De acum, puteam merge acasă cu ceva bun pentru fetiță.

Din invidie, poate din prostie sau chiar din răutate, unii au început să scorească tot felul de vorbe. Așa că împreună cu soțul am căzut de acord să nu mai lăsăm copilul la nimeni și să evităm orice fel de bârfe și vorbe. Am început să lipsesc din ce în ce mai mult de la cursuri. Știam că, oricât de bun ar fi, nimeni nu mă poate înlocui pentru copilul meu.

Nu mi-e rușine să povestesc lipsurile pe care le-am îndurat. Au trecut. Acum ne descurcăm bine, mulțumim lui Dumnezeu. De ce le spun? Poate sunt și alții în situația noastră și trec pe unde am trecut noi.

Anul II, toată toamna am postit în fiecare Sabat împreună cu soțul și ne-am rugat. Am văzut că nu este voia Domnului ceea ce făceam noi.

L-am rugat să ne descopere voia Sa printr-un vis, ca să vedem ce să facem. Nu am primit răspuns imediat. Au venit sărbătorile de iarnă și am încetat să ne mai rugăm pentru această problemă.

Înainte de sesiunea din iarnă, am avut un vis lung și îngrozitor, voi menționa doar esențialul: Se făcea că-mi murise copilul, și după înmormântare, în timp ce mă aflam într-un apartament la un hotel sau cam așa ceva, mă uitam pe fereastră și spuneam printre lacrimi: „Acum la ce-mi trebuie facultatea, căci pentru ea o făceam...” O voce pe care nu pot să o uit, o voce deosebită, ceva din cameră, din spațiu, din mine, nu știu, o voce cu un timbru aparte, ca de bas profund, plăcută, pătrunzătoare și caldă totuși, mi-a spus: „Dumnezeu ți-a arătat destul de clar ce trebuie să faci: sau fata, sau facultatea”.

M-am trezit și am plâns fără să mă pot opri. Am hotărât împreună cu soțul să nu mă mai prezint la sesiune. Soțul a început un tratament natural pentru pareză, cu rezultate foarte bune, dar costisitoare și de bani, și de timp. Două luni de zile i-am ținut orele la școală, ca să-i păstrez postul. În plus, mi-am luat și 1/2 de catedră la casa de copii.

La Iași, nu am mai dat nici un semn de viață. Eram din nou fericită acasă, cu familia mea. Deja fetița începuse să cânte la pian. Prin aprilie-mai, primesc o scrisoare de la Conservator, să mă prezint la Iași, să lămuresc situația cu absențele. Trecuse ceva timp de la acel vis, dar parcă un gând mi-a trecut prin minte: dacă a fost numai un vis..., cu toate că vocea aceea îmi răsună încă în minte. Poate găsim altă soluție, poate să o iau pe Sara cu mine la Iași. Te vei supăra pe mine, Doamne? Și am făcut tot ce am putut. Am amânat anul medical.

În toamnă, m-am dus cu Sara la Iași. Camera pe care am primit-o era aceeași din visul avut. M-a trecut un fior, dar am mers înainte. În fine, este foarte mult de povestit...

De prea mult efort, însoțit de o

alimentație necorespunzătoare, într-o ocazie am căzut pe stradă. A urmat o vară de ședere mai mult pe orizontală, cu tensiunea acum 9, acum 15, cu pulsul peste 100 de bătăi pe minut, nu puteam să respir, slăbisem la patruzeci și ceva de kg, dar Dumnezeu m-a ajutat și m-a pus din nou pe picioare. Acum sunt sănătoasă și pot să-mi îngrijesc familia.

După această experiență, prețuiesc mai mult totul, fiecare mișcare pe care pot să o fac, faptul că pot să mă ridic și să merg pe picioarele mele, că mai pot ajuta și pe alții care sunt în nevoie...

Pentru că s-a înființat un Colegiu Universitar de muzică la Piatra Neamț, singurul din țară, iar eu întrerusesem cursurile la Iași, am încercat la Piatra să-mi echivalez cei doi ani absolviți la Iași, dar nu s-a putut decât anul I, pentru că sunt instituții diferite și toată materia este condensată în trei ani la Piatra, față de cinci la Conservatorul din Iași.

De câtă oboseală inutilă și de câtă cheltuială aș fi fost scutită, dacă ascultam de Domnul!

Am făcut și anul III la particular în București cursuri cu frecvență parțială, însă costă enorm și nu am mai putut continua. Acum am terminat Colegiul de la Piatra și sunt bucuroasă că pot să mă dedic cu totul familiei mele și să fiu de folos lucrării lui Dumnezeu.

Printre necazuri, printre încercări, mai sunt și bucurii. Fetița are deja un set de premii obținute la vioară la diferite concursuri. Privind în urmă, pot spune că a meritat efortul, sacrificiul și că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.

Mă opresc aici cu dorința ca Dumnezeu să ne ajute să ascultăm de vocea Sa. El știe cel mai bine ce este spre binele nostru. E bine să avem experiențe cu Dumnezeu, ele ne pregătesc pentru timpul strămtorării. De asemenea, este bine să le împărtășim unii cu alții, pentru că ne ajută în lupta credinței. Sunt multe experiențe ale fraților noștri care mă întăresc foarte mult spiritual.

Dumnezeu să ne ajute să luptăm lupta cea bună a credinței, să ne asemănăm tot mai mult cu Domnul nostru și să-L ascultăm în toate.

Șantierul arheologic „Tel Zeitah 2001”

Ca urmare a colaborării dintre Pittsburg Theological Seminary, din SUA, și Institutul Teologic Adventist de la Cernica, în perioada 9 iunie - 14 iulie a. c., s-a desfășurat expediția „Tel Zeitah 2001”.

Tel Zeitah este localizat în zona colinară a lui Iuda (Sefelah) pe linia de contact între Țara Filistenilor și Țara lui Iuda. În vecinătate sunt vestitele localități antice: Lachiș, Mareș, Gat, Beit Guvrin și orașele moderne Chiriat Gat și Bet Semeș. Tel Zeitah concurează pentru identificarea cu localitatea biblică Libna (Ios. 10,29) și este așezată pe teritoriul actualului chibut Galon, unde se află și campusul expediției. Până la Tel Aviv sunt 70 km, iar până la Ierusalim, 50-60 km.

Tel Zeitah

Cuvântul „tel” înseamnă „movilă” și este un termen tehnic pentru a defini toate localitățile vechi. Tel Zeitah a fost locuit de către arabii palestinieni până în jurul anilor 1930. Urme ale satului lor mai pot fi găsite în partea de nord a telului. Autoritățile britanice au mutat satul pe dealul din apropiere, din cauza îmbolnăvirilor de malarie, datorită pârâului din apropiere. În războiul din 1948-1949, arabii au părăsit zona, iar în apropiere a fost înființat un chibut cu numele: chibutul Galon. Încă din perioada interbelică, tel-ul a fost identificat ca fiind o localitate antică. Primele investigații au fost făcute de membrii chibutului, unii dintre ei fiind arheologi, care au organizat un mic muzeu de arheologie în incinta chibutului. Pittsburg Theological Seminary, sub direcția profesorului Ron Tappy, a început săpăturile științifice în vara anului 1999, acum aflându-se la a treia ediție. Arheologul-șef al șantierului este profesorul israelian Gabriel Barkay, originar din România.

Tel-ul vorbește!

Eu am participat la sesiunea din vara anului 2000 și am excavat o porțiune dintr-un palat canaanit din epoca bronzului târziu, faza I (1550-1400). A fost identificată o parte dintr-un palat, s-a descoperit fundația unui zid gros de 194 cm, podeaua palatului și zidul prăbușit, care măsoară peste 2 m înălțime. Cărămida, care pe vremea aceea era nearsă (chirpici), noi am găsit-o foarte puternic arsă, ceea ce vorbește despre focul puternic prin care a trecut cetatea. Cea mai interesantă descoperire a fost o grămăjoară de grâu, de 1,5 kg, și un vas cipriot „bil-bil” folosit pentru exportul de opiu. Alte obiecte interesante au fost cuțite de piatră, vase de ceramică și porțiuni din tencuiala zidului, de foarte bună calitate. Stratul cercetat avea toate datele pentru a fi interpretat ca aparținând campaniei lui Iosua de cucerire a Canaanului. Zidul cel gros, mărimea cetății, urmele focului violent vin să completeze tabloul biblic din raportul iscoadelor și din cel al cuceririi Canaanului (Num. 13, Ios. 10). Tel Zeitah oferă o minunată imagine retro a lumii antice din timpul lui Moise și al lui Iosua. Participând la săpături, ai o ocazie unică de a retrăi istoria biblică a cuceririi Canaanului!

O zi pe șantier

Echipa de arheologi se compune din specialiști și voluntari, care formează împreună o familie unită și solidară, fără deosebiri și discriminări. Voluntarii sunt studenți și alte persoane pasionate de arheologie, care vin pe șantier pentru minimum trei săptămâni și își plătesc transportul și cazarea. Programul începe la ora 5 dimineața, când trebuie să fim pe șantier, plecarea din campus fiind în jurul orei 4.45. Se lucrează până la ora 13, cu două pauze de masă pe șantier. Masa de prânz este la 13.30, după care urmează o pauză până la ora 16.30, când avem activități pe platou, spălarea ceramicii etc. La ora 18, încep cursurile de seară, prezentate de cei mai renumiți arheologi din lume. Masa de seară este la ora 19.30, iar stingera la ora 22. Campusul se află în cadrul chibutului Galon, are dormitoare cu aer condiționat, hrană foarte bogată, în general cu carne. Există bazin de înot, telefon public și un mic magazin. Locuitorii chibutului sunt bucuroși să ne primească în casele lor și să discutăm cu ei. Limba engleză este vorbită pretutindeni.

Prietenii arheologiei biblice

„Tel Zeitah 2001” este prima expediție arheologică românească în Israel. Echipa este formată din peste 30 de pastori și studenți din cadrul ITA și condusă de pastorul-arheolog Traian Aldea. Cei preocupați de arheologie biblică ne pot contacta și pot primi materiale și informații. Sponsorii sunt bineveniți și vor avea un loc de frunte în rapoartele activității noastre. Toți cei care ne vor sprijini pentru realizarea acestui proiect vor fi onorați cu materiale documentare și vor beneficia de o publicitate specială! Ne puteți contacta la următoarele numere de telefon: 098.603362, ITA Cernica, decan, Gheorghe Modoran, și 01.2236839, Traian Aldea.

Recepționarea programelor AWR (Adventist World Radio) în România. Transmisia în limba română se realizează între orele 19 și 20, pe frecvența 5840 KHz, lungimea de undă 49 m.

Asistentă spirituală pentru românii stabiliți în Germania. Membrii Bisericii Adventiste din România, care au în Germania rude, prieteni sau cunoscuți neadvenștiști români și doresc ca aceste persoane să fie contactate din partea Bisericii Adventiste din Germania, pentru a fi ajutate să cunoască principiile fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste, sunt rugați să trimită adrese complete ale persoanelor respective la următoarea adresă:

SCHELL MIHAEL, Immenkamp 4.
24107 Quambek-Flemhude – Germany

Frații cunosători ai limbii române, care locuiesc în Germania, doresc să ofere asistență pastorală în limba română celor doritori, ale căror adrese vor fi comunicate.

Aurel Palăsan, pastor

A apărut „ATLAS-GHID” – istoria și arhitectura lăcașurilor de cult din București. Volumul al treilea cuprinde evidența celor 38 lăcașuri folosite în trecut sau în prezent de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu hărți, fotografii, schițe și date în legătură cu ele, în limbile română și engleză. Din partea Bisericii Adventiste, a contribuit pastorul pensionar Ioan-Bujor Toma, de la care se pot obține informații pentru procurarea acestui volum (nr. de tel. 01/6854497).

ADSERV.RO – primul serviciu adventist românesc de mică publicitate pe Internet. GRATUIT! WWW.ADSERV.RO este un serviciu pe Internet, care are drept scop punerea la dispoziție, pentru comunitatea adventistă românească de pretutindeni, a unui spațiu destinat mesajelor de mică publicitate, facilitând astfel schimbul de informație în interiorul bisericii, și nu numai. Pot fi incluse GRATUIT anunțurile dv., în următoarele categorii: computere, mașini, gsm, electronice, muzică, locuințe, mobilă, animale, cereri sau oferte de servicii, editoriale, relații de prietenie, diverse. Totodată, vă puteți înscrie GRATUIT pentru primirea săptămânală, prin e-mail, a noilor anunțuri apărute. Vizitați www.adserv.ro! Informații la info@adserv.ro. Un serviciu produs de Intercer (www.intercer.org).

Lucian Mihailescu

Continuare la pagina 31

Sersea Pompilian (15 apr. 1915, Posești, Prahova - oct. 2001, Ploiești). Încă un slujitor al lui Dumnezeu, care a trudit sincer pe ogorul Evangheliei, și-a isprăvit alergarea, a păzit credința, și-a împlinit chemarea și, obosit în trupul acesta, liniștit și plin de încredere în Dumnezeu, a trecut la odihnă până în dimineața învierii.

Asemenea multor prahoveni, părinții săi pleacă din comuna natală și se stabilesc în Călărași, Ialomița. Fratele Sersea trăiește durerea pierderii de timpuriu a tatălui său, dar cunoaște căldura iubirii de mamă, care îl va susține în copilărie și tinerețe.

Fire iscoditoare, inteligent, urmează cursurile primare și liceale, pregătindu-se pentru viață. Își face stagiul militar ca elev T. R., după care lucrează un timp la întreprinderea de brânzeturi a fratelui Ștefan Popa din București.

La 15 aprilie 1940, se căsătorește cu Victoria - Alpina Popa, fiica pastorului Scarlat Popa. În căminul lor s-au născut două copile, Gabriela și Viorica, bucuria și mângâierea părinților.

În timpul războiului este mobilizat, dar este ocrotit de bunul Dumnezeu. Urmează cursurile Seminarului Teologic și în 1945 este angajat în cadrul Conferinței Muntenia. Lucrează în diferite districte din Conferința Muntenia, Transilvania de Sud și Dunărea, fiind de asemenea consilier la Conferințele Muntenia și Dunărea, președinte al Conferinței Dunărea, cu sediul la Brăila, și membru al Comitetului Uniunii.

Un sincer și devotat slujitor al Evangheliei, și-a împlinit lucrarea chemării sale cu dragoste și sacrificiu de sine, ajutat și de soția sa, care l-a înțeles și a fost în orice împrejurare alături de el.

După pensionarea sa, continuă să fie de folos fraților și surorilor sale, până când suferința îl imobilizează la pat. N-a murmurat, la laudat pe Dumnezeu cântând cântările Sionului până în ultima clipă. A închis ochii liniștit și plin de încredere în Mântuitorul său, căruia l-a închinat întreaga sa viață, care a fost un exemplu de dăruire și sacrificiu de sine.

Cuvântul de mângâiere al Scripturilor a fost rostit de frații A. Bocăneanu, P. Teofil și I. Ciucă. În adevăr, „ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul” (Apoc. 14,13).

Marin Enache (23 aug. 1926, Moșteni, Teleorman - oct. 2001, București). Decesul fratelui pastor Marin Enache ne-a îndoliat. Fratele Enache a fost al doilea copil din cei șapte ai familiei Stan și Mina Enache. A urmat cursurile școlii primare din localitatea natală, apoi cursurile liceului Sf. Haralambie din Turnu Măgurele. Părinții au îmbrățișat credința în Biserica Adventistă încă din anul 1928 și le-au oferit copiilor

o educație creștină deosebită. Astfel, în toamna anului 1946, fratele Marin Enache s-a înscris la Seminarul Teologic, unde s-a pregătit pentru slujire. Stagiul militar a însemnat proba de foc a credinței sale. Hotărât și fidel legământului încheiat cu Dumnezeu, a fost trimis la închisoare, unde, alături de alți tineri, a înfruntat ura și tratamentul brutal la care erau supuși.

La 1 octombrie 1954, a fost angajat ca pastor misionar la comunitatea Grant-București, iar în anul următor s-a căsătorit cu sora Ana Șeuleanu, formând o familie unită și binecuvân-

tată. Dumnezeu le-a dăruit doi copii - Liliana și Emanuel - cărora s-au străduit să le ofere o educație aleasă, în dragoste pentru adevăr.

În anii de slujire în câmpul Evangheliei, a lucrat în mai multe districte: Turnu Măgurele, Putineiu, Glodeanu Sărat, Alexandru Odobescu, Bărcănești. Oriunde se afla, căuta să onoreze pe Domnul, care l-a chemat la slujire. De o sensibilitate deosebită, cu multă blândețe și răbdare, dornic de cunoaștere profundă a adevărului, fratele Marin Enache a arătat prin viața sa puterea Evangheliei. Chiar și după pensionarea sa, în 1991, a continuat să slujească, deși avea serioase probleme cu sănătatea. Dorința de a mărturisi altora despre dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu a biruit neputința fizică și durerile care l-au însoțit. Și-a încheiat alergarea lucrând pentru Dumnezeu, pe deplin încrezător în împlinirea făgăduințelor Sale.

Înmormântarea a avut loc pe data de 18 octombrie 2001, când toți cei prezenți au fost încurajați în speranța întâlnirii la prima înviere.

Cristel Olteanu (1972, Horezu, Vâlcea - 15 iul. 2001), tânăr pastor aflat în stagiul în Conferința Oltenia, s-a născut în familia Păun și Maria Olteanu. Încheie legământul cu Domnul la „marele seceriș” din mai 1992, în orașul Slătina, unde Seminarul de Apocalipsa prezentat de pastorul Viorel Uteșu i-a câștigat inima.

Intrarea în Biserica Adventistă a însemnat pentru fratele Olteanu o adevărată cotitură. Înțelegând chemarea lui Dumnezeu, în 1995 el se înscrie la cursurile Institutului Teologic Adventist de la Cernica. Experiența studiului și a formării ca pastor îl conduce pe un drum cu un orizont binecuvântat. Alături de sora Loredana, devenită soție pe 2 iulie 1998, și de Albert, fiul lor, pe 17 ianuarie 2000 el pornește pe ogorul Evangheliei în districtul Tr. Măgurele 2.

Aproximativ 10 luni de zile s-au bucurat de un început deosebit alături de frățietatea de pe malul stâng al Dunării. Aproape incredibil, la sfârșitul unei activități cu tinerii din district, a ținut să urce pe piscurile unei cascade. O mică neatenție și piciorul îi alunecă pe o piatră, cade în apă, apoi se prăvălește în gol. De la o înălțime apreciată de unii de 40 m, căderea lui Cristel a însemnat tăcere totală față de soție, copil, prieteni.

A fost înmormântat în localitatea natală pe 18 iulie 2001, însoțit pe ultimul drum de familie, rude și un corp pastoral impresionant de 40 de lucrători ai Evangheliei. Cuvântul de mângâiere a fost rostit de fratele Adrian Bocăneanu, președintele uniunii, și de fratele Virgil Peicu, președintele Conferinței Oltenia.

Nagy Mihály (9 aug. 1923 în Solocma, Mureș - sept. 2001, Cluj-Napoca). În ziua de 12 septembrie 2001, în Cluj-Napoca, a fost așezat la locul de odihnă temporară acela care a fost pastorul pensionar Nagy Mihály.

Fratele Nagy Mihály a fost unul dintre cei 12 copii ai unei familii numeroase. Studiile primare și pe cele medii le-a urmat în satul său

natal, respectiv în comuna Atid. Anii de după război îi folosește studiind la Seminarul Teologic Adventist Brașov-Stupini, pe care l-a absolvit în 1948.

Din lucrarea mult îndrăgită de colportaj a fost chemat în

pastorație; astfel, în anul 1950, fratele Nagy încheie două legăminte remarcabile: chemarea în slujba Evangheliei și căsătoria cu sora Máthé Anna. Dumnezeu îi întregeste căminul cu 5 copii scumpi, pe care-i crește cu multă dăruire pînă teacă și în temere de Dumnezeu.

În lucrarea sa pastorală, a servit cu credincioșie câmpurile misionare: Gheorgheni, Odorheiul Secuiesc, Cluj-Conferință, Baia Mare și Zalău. După pensionare, nu încetează să viziteze cu multă dăruire bisericile Domnului, predicând Evanghelia și încurajând frățietatea. Fratele Nagy Mihály rămâne în memoria noastră ca un slujitor pe ogorul Evangheliei, cu zâmbetul caracteristic pe buze.

Tedy Horândău (6 ian. 1983, Rădăuți, Suceava - 8 iul. 2001), al treilea băiat în familia pastorului Toader Horândău, a copilărit în Iaslovăț. Activitatea tatălui său i-a făcut posibilă cunoașterea unor locuri noi, precum Câmpulung Moldovenesc (Suceava), Măreșești (Vrancea).

În anul 1997, este admis la Liceul Teologic Adventist din București. În clasa a X-a se hotărăște să încheie legământ cu Dumnezeu prin botez. Se implică în numeroase activități: lider de companioni, diacon, ajutor al dirigintei Școlii de Sabat. Idealul său era să devină student la Institutul Teologic Adventist, asemenea fratelui său mai mare, Daniel. Cu două săptămâni înainte de bacalaureat, este declarat admis la examenul de selecție pentru Institutul Teologic.

Un accident de circulație i-a curmat viața prematur. La înmormântare, au participat, alături de familie, numeroși membri ai bisericii, profesori ai Liceului Teologic Adventist, colegi, prieteni și pastori.

Cât de potrivit este îndemnul Scripturii: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale...” (Ecl. 12,1)!

Maricela Jureschi (14 ian. 1939, Galați - 14 iun. 2001, Pătrăuți, Suceava), născută Pintilie, într-un cămin cu 7 copii, a fost mezinul familiei. La vârsta de 18 ani, este botezată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Îndrăgește foarte mult lucrarea lui Dumnezeu. Pe 22 mai 1960, se căsătorește cu Vasile Jureschi, student la Seminarul Teologic Adventist, iar apoi pastor al acestei biserici. Singurul lor copil este Ligia, urmând apoi 2 nepoți. După o lungă suferință, Dumnezeu o cheamă la odihnă la vârsta de numai 62 de ani, cu speranța revederii cu Mântuitorul și cu cei mântuiți în dimineața învierii.

În preajma siciului sau departe de căminul strămoșesc, cu inima cernită au stat: soția, cei cinci copii împreună cu familiile lor, frații și rudele, vecinii, prietenii, cunoștințele, frățietatea Bisericii Creștine Adventiste din Cluj, precum și un număr de 16 pastori ai Evangheliei, din conferință și din țara întreagă.

Cuvântul mângâierii cu această ocazie a fost rostit de pastorii Forray Lazăr, Szász Ernest, Orban Ioan și Timiș B. Alexandru. Ne-am despărțit de fratele Nagy cu sentimentul sigur și o puternică încredințare că ne vom revedea în marea zi a Domnului nostru Isus Hristos. (Timiș B. Alexandru, pastor)

Cu ocazia înmormântării, cuvântul de mângâiere a fost rostit de către frații Vasile Ciobanu, președintele Conferinței Moldova, și Ioan Bidiuc.

Simion Necsoiu (7 feb. 1932, Bulgaria - 10 aug. 2001, Sălcișoara, Tulcea), membru al comunității Sălcișoara, Tulcea, se stabilește în Dobrogea în 1940, în cadrul schimbului de populație, împreună cu părinții săi care, în acele vremuri grele, oferă o cameră din casa lor ca loc de închinare. În vara anului 1946, este botezat în Biserica Adventistă de pastorul Teodor Coconcea. În 1952, se căsătorește cu sora Lidia Ruseu, întemeind un cămin în care s-au născut cinci copii, dintre care patru sunt membri ai Bisericii Adventiste.

A căutat să trăiască în armonie cu învățătura Cuvântului, având un rol deosebit la construirea noii case de rugăciune din Sălcișoara.

ȘTIRI / Urmare de la pagina 29

Instruire pentru directorii Departamentului Viața de familie. În perioada 12-14 noiembrie, la Cernica s-a desfășurat o nouă sesiune de instruire a directorilor Departamentului Viața de familie, împreună cu pastori și laici care contribuie la activitățile în acest domeniu. Convenția s-a desfășurat sub conducerea familiei Ron și Karen Flowers, co-directori ai Departamentului Viața de familie la Conferința Generală, aflați la a șasea vizită în România. Au fost prezentate două subiecte din programa de formare a educatorilor din domeniul vieții de familie, și anume: „Fundamentele biblice ale activităților pentru familie” și „Violența și abuzul în familie”. Au fost studiate, de asemenea, documentele Conferinței Generale asupra acestor subiecte, documente care asigură o bază importantă pentru definirea termenilor și pentru poziția bisericii.

Buletinul președintelui uniunii, 15 nov. 2001

Vaticanul și protestanții încep noi discuții cu privire la îndreptățire. Doc-

trina creștină a îndreptățirii se află în centrul unei serii de discuții între conducători ai Bisericilor Romano-Catolică, Luterană, Metodistă și Reformată, începute la sfârșitul lunii noiembrie a. c., la Columbus, Ohio, în Statele Unite. Participanții la discuții intenționează să treacă dincolo de consensul doctrinal larg asupra îndreptățirii, consens la care s-a ajuns deja între catolici și luterani. Cu toate acestea, observatorii spun că există încă bariere importante în calea unui acord total între cele două grupări.

Dr. Bert B. Beach, director pentru relații interbisericești la Conferința Generală a Bisericii Adventiste, spune că, „în ce privește înțelegerea teologică și mai ales practica romano-catolică a 'indulgentelor', continuă să existe deosebiri adânc înrădăcinate”.

În 1999, Vaticanul și Federația Luterană Mondială au semnat o „declarație comună cu privire la doctrina îndreptățirii”. Conducătorii catolici și cei luterani au spus că acest document, salutat ca fiind o „piatră de hotăr în ecumenism”, reprezintă acordul asupra ideii că mântuirea poate fi găsită doar prin credința în Isus, nu prin fapte bune.

Conducătorii catolici și cei luterani au sugerat că discuțiile din Ohio pot să aducă aceste biserici mai aproape de acceptarea reciprocă a serviciului comuniunii, Euharistia, fapt care va micșora prăpastia ce există de 484 de ani între cele două grupări.

Dr. Beach spune că va fi greu să se treacă dincolo de acordul din 1999. În afară de dificultatea reprezentată de indulgențe, dr. Beach menționează o declarație controversată a Vaticanului, intitulată *Dominus Iesus* și publicată anul trecut, în septembrie. În ea era reafirmată pretenția tradițională a Bisericii Catolice, potrivit căreia ea este „singura biserică adevărată”. Declarația, care denumea bisericile protestante ca fiind doar „comunități ecleziale”, a provocat supărarea multor protestanți și „cu siguranță nu va ajuta eforturile ecumenice ale Vaticanului”, spune dr. Beach. (ANN)

Curierul Adventist

În numărul de față al *Curierului*, cititorii au un bogat material informativ cu privire la activitatea conferințelor în anul 2001 și la planurile de activitate ale acestora pe anul 2002. Președinții conferințelor, care au răspuns întrebărilor noastre, ne-au furnizat idei și sugestii valoroase. Vă recomandăm deci rubrica „Rapoarte — Perspective”.

Pastorul Viorel Dima afirmă cu îndrăzneală că „Noi putem schimba profețiile”. Așa să fie? Apreciați singuri care este adevărul! „Copilul și ieslea” este un articol care te delectează și care, alături de „Cuvântul S-a făcut trup”, ne reamintește despre momentul intrării Fiului lui Dumnezeu în familia umană.

Numărul viitor va cuprinde, pe lângă rapoartele directorilor departamentelor uniunii și ale instituțiilor bisericii din România, și alte subiecte importante.

Casa de Editură
Viață și Sănătate